

บางครั้ง ในลึกลับววินาที่นั่นที่เรย์ เลอวีน ถ่ายภาพและ
จมดิ่งอยู่ในโลกแห่งแสงจากไฟแฟลช เขาจะเห็นเลือด แขนงอน เขารู้ว่าเป็น
เพียงภาพที่คิดไปเอง เหมือนเช่นตอนนี้แหละ มันสมจริงเสียจนเขาต้องลดกล้อง
ลงแล้วเขม้มองพื้นที่อยู่ตรงหน้าให้ชัดๆ ช่วงเวลาอันเลวร้ายนั้น ช่วงเวลาที่
ทำให้ชีวิตเรย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง แถมยังเปลี่ยนเขาจากชายที่มีอนาคต
และความหวังไปเป็นคนขี้แพ้อันดับหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าคุณตอนนี้ ช่วงเวลาที่ว่า
ไม่เคยมาเยือนเขาในความฝันหรือตอนที่เขานั่งอยู่ในความมืดตามลำพัง แต่ภาพ
ที่น่าสะพรึงขวัญนั้นจะรอนจนกระทั่งเขาตื่นเต็มที รอให้เขาอยู่ท่ามกลางผู้คน
ให้เขาว่านอยู่กับบางสิ่งที่คุณอาจเรียกเยาะๆ ว่างาน

โชคดีที่ภาพจางหายไปเมื่อเรย์ถ่ายภาพเด็กหนุ่มเจ้าของพิธิบาร์มิทซ์วฮา^๑
ไปเรื่อยๆ

“มองทางนี้หน่อย ไอร่า” เรย์ตะโกนจากหลังเลนส์ “วันนี้คุณสวมชุด
แบรนต์อะไรมา แล้วจริงหรือเปล่าที่เจนนีเฟอร์กับแอนเจลินายังติดกันอยู่เพื่อ
แย่งคุณ”

มีคนตะหนัาแข่งเรย์ อีกคนผลักเขา แต่เรย์ยังคงถ่ายภาพของไอร่าต่อไป

“อาฟเตอร์ปาร์ตี้จะจัดที่ไหน ไอร่า แล้วใครคือเด็กสาวผู้โชคดีที่จะได้
เต็นรำเป็นคนแรก”

^๑ Bar Mitzvah พิธีฉลองอายุครบ ๑๓ ปีของชายชาวยิว

ไอรา เอเดลสทิน ขมวดคิ้วแล้วยกมือขึ้นปิดหน้าให้พ้นจากเลนส์กล้อง
เรย์พุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่ลดละพลาจถ่ายภาพแบบเก็บหมดทุกมุม “หลีกไป!”
มีคนตะโกน มีคนผลักเขา เรย์พยายามทรงตัว

แซะ แซะ แซะ

“ปาป๊าชชี่บ้า!” ไอราตะโกน “ฉันขอยู่อย่างสงบบ้างไม่ได้หรือไง”

เรย์กลอกตา แต่ไม่ได้ถอยออกมา ภาพเลียดกลับมาอีกแล้วเมื่อมอง
ผ่านเลนส์กล้อง เขาพยายามสลัดมันทิ้ง แต่มันก็ไม่ยอมหายไป เรย์เอานิ้ว
กดชัตเตอร์ไว้ ตอนนี้อิราเจ้าของพิธีบาร์มิตซ์วาร์ห์เคลื่อนไหวอยู่กลางแสงไฟ
ที่ขยับไปมาช้าๆ

“พวกปรลิต!” ไอราตะโกนลั่น

เรย์คิดในใจว่าเขาจะก้มต่ำกว่านี้อีกได้ไหม

แต่แล้วพอโดนเตะหน้าแข้งอีกครั้ง เรย์ก็ได้คำตอบ คงไม่ได้

บอดีการ์ดของไอราซึ่งเป็นชายตัวโตโกนหัวเกลี้ยงชื่อเฟสเตอร์ผลักเรย์
ออกไปด้วยท่อนแขนที่ใหญ่พอกับต้นโอ๊ก การผลักนั้นทำอย่างเพลิดเพลิน
เกินไปนิด แสบจะทำให้เรย์เสียหลักล้มเลยทีเดียว เขามองเฟสเตอร์ด้วยสายตา
ที่ถามว่า “ทำอะไรนะ” เฟสเตอร์ขยับปากขอโทษ

เฟสเตอร์เป็นทั้งเจ้านายและเพื่อนของเรย์ แถมยังเป็นเจ้าของธุรกิจ
ประสพการณ์คนดัง ให้บริการปาป๊าชชี่รับจ้าง ซึ่งก็ทำกิจการเหมือนอย่างชื่อ
นั้นแหละ เรย์ไม่ได้ตามคนดังเพื่อหวังจะได้ภาพถ่ายทำเงินไปขายพวกหนังสือพิมพ์
แท็บลอยด์เหมือนอย่างพวกปาป๊าชชี่ตัวจริง ไม่เลย ที่จริงแล้วเรย์ทำงานที่
ด้อยกว่านั้น ด้อยกว่าพวกแฟนเพลงสุดคลั่งของเดอะบีเทิลส์เสียอีก เพราะ
เขาจะเสนอ “ประสพการณ์คนดัง” ให้แก่พวกอยากดังที่เต็มใจจ่าย พูดสั้นๆ
คือ พวกลูกค้าที่ส่วนมากมีความภาคภูมิใจในตัวเองแบบสุดโต่งและอาจมีปัญหา
เรื่องการแข็งตัวของอวัยวะบางส่วนนั้นมักจะจ้างปาป๊าชชี่ให้คอยตามตนเองไป
ตามที่ต่างๆ คอยถ่ายภาพพวกเขาเพื่อมอบ “ประสพการณ์การเป็นคนดังสุด
พิเศษด้วยปาป๊าชชี่ส่วนตัวของคุณเอง” แบบที่ระบุไว้ในโบรชัวร์

เรย์คิดว่าตัวเองจะก้มต่ำกว่านี้ได้ แต่จะต้องอาศัยลีลาระดับเทพถึงจะ
สำเร็จ

ครอบครัวเอเดลสทินได้ซื้อแพ็คเกจยกระดับเอลิสต์นานสองชั่วโมง
อันประกอบด้วยปาป๊าชชี่สามคน บอดีการ์ดหนึ่งคน ประชาสัมพันธ์หนึ่งคน
คนถือไม้ค้ำบูมหนึ่งคน ทั้งหมดจะวนเวียนอยู่รอบตัว “คนดัง” และถ่ายภาพเขา

ราวกับเขาเป็นชาร์ลี ชีน^๒ ที่กำลังแอบย่องเข้าไปในสำนักสงฆ์ แพ็คเกจยักษ์ระดับเอลิสต์นี้ยังมาพร้อมวีดิทัศน์ที่ระลึกรูปร่างหนึ่งแผนซึ่งแถมให้แบบไม่คิดมูลค่า รวมทั้งภาพใบหน้านปกนิตยสารซูบซิบน้ำเน่าปลอมๆ โดยมีพาดหัวตามที่ลูกค้ายิ่งหนึ่งประโยค

ต้นทุนสำหรับแพ็คเกจยักษ์ระดับเอลิสต์นะเหรอ
สี่พันดอลลาร์ขาดตัว

ส่วนคำตอบที่คิดว่าคงมีคนถามแน่นอนก็คือ ใช่ เรย์เกลียดตัวเอง โอ้ราวกับทรกตัวผ่านไปและหายเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง เรย์ลดกล้องลงแล้วมองเพื่อนปาปารัซซีอีกสองคน ทั้งสองไม่มีใครมีคำว่า ซี้แพ็คก้อยู่กลางหน้าผาก แต่นั่นก็เป็นเพราะถ้าสักไปก็มีแต่จะทำให้รุ่งรังเปล่าๆ

เรย์ดูนาฬิกา “บ้าเอ๊ย” เขาร้อง
“มีอะไร”

“เรายังเหลือเวลาอีกสิบห้านาทีนะสิ”

เพื่อนร่วมอาชีพของเขาที่แค่นี้เขียนชื่อตัวเองลงบนดินก็ยังไม่เกิน จะทำได้พากันร้องโอดโอย อีกสิบห้านาที นั่นแปลว่าพวกเขาต้องเข้าไปข้างใน และถ่ายภาพช่วงแนะนำตัว ซึ่งเรย์เกลียดมาก

พิธีบาร์มิตซ์วาน์นี้จัดขึ้นที่อุทยานวังฟีลด์อันเป็นห้องจัดเลี้ยงไร้รสนิยม ถ้าขนาดของมันเล็กกว่านี้อีกนิดหนึ่งละก็ อาจทำให้มีวังของซัดดัม ฮุสเซน เพิ่มขึ้นมาอีกหลังได้เลยทีเดียว ที่นี้มีโคมโพรเซย์ มีกระจกเงา และมิงข้างเทียบมกับงานไม้ประดับแสนวิจิตร รวมทั้งมีการทาสีทองระยิบมากเสียยิ่งกว่ามาก

ภาพเลือดนั้นกลับมาอีกแล้ว เขากะพริบตาไปมันไป

งานนี้เป็นงานที่ต้องแต่งตัวเต็มยศแบบแบล็กไทด์ ผู้ชายดูรุ่มรวยหรูหรา ผู้หญิงดูผู้ดีและดูดีเพราะคัลเลอร์ เรย์เดินฝ่าฝูงชนเข้าไปในสภาพที่สวมแค่กางเกงยีนกับเสื้อนอกสีเทาขยับยู่ยี่ และสวมรองเท้าหุ้มข้อของซัด เทย์เลอร์ แวกหลายคนจ้องมองเขาราวกับเขาเพิ่งจะปล่อยของเสียใส่ส้อมจิ้มสลัดของพวกนั้น

ในงานมีวงดนตรีขนาดสิบแปดชิ้น และยังมี “ผู้ดำเนินงาน” ที่คงจะเป็นคนคอยกระตุ้นให้แขกสนุกรสนานกันทุกรูปแบบ ลองนึกภาพพวกพิธีกรรายการทีวีห่วยๆ ดูลึ หรือไม่ก็รอยยิ้มแบบหุ่นกระบอกนะ ผู้ดำเนินงานคว้าไมโครโฟนแล้วบอกว่า “ท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีครับ” ด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้นึกถึง

^๒ Charlie Sheen (ค.ศ. ๑๙๖๕-ปัจจุบัน) นักแสดงชื่อดังชาวอเมริกัน

ผู้ประกาศบนสังเวียนมวย “ได้โปรดต้อนรับผู้ที่เพิ่งจะได้รับโทรทาร์และกลายเป็นชายหนุ่ม โปรดปรบมือให้กับหนึ่งเดียวผู้นี้...โอว่า เอเดลสทิน!”

โอว่าปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับสอง...เรย์ไม่แน่ใจว่าคำศัพท์ที่ถูกต้องคืออะไร แต่บางทีคำนิยามที่น่าจะเหมาะที่สุดของพวกเขาเธอน่าจะเป็น “นักเต้นระบำเปลื้องผ้าชั้นสูง” เธอเป็นหญิงสาวสวยสองคนที่ใช้ร่องอกประกบโอว่าเข้ามาในห้อง เรย์เตรียมกลิ้งรอกท่าก่อนจะเดินออกไปพลางส่ายหน้า เด็กคนนี้อายุสิบสาม ถ้าเรย์มีผู้หญิงรูปร่างหน้าตาแบบพวกเธอมาขึ้นประชิดขนาดนั้นตอนอายุสิบสามละก็ เขาคงแข็งตัวไปนานเป็นสัปดาห์ทีเดียว

อา ้วยหนุ่ม

เสียงปรบมืองดกก็ก้อง โอว่าโบกมือให้ฝูงชนอย่างสง่างาม

“โอว่า!” เรย์ตะโกนเรียก “คนพวกนี้เป็นเทพีคนใหม่ของคุณหรือเปล่าจริงหรือเปล่าที่คุณอาจจะเพิ่มเทพีคนที่สามเข้าในฮาร์เร็มของคุณ”

“ขอที” โอว่าโอดร้องด้วยน้ำเสียงที่ผ่านการฝึกซ้อมมา “ฉันมีสิทธิ์ได้รับความเป็นส่วนตัวนะ!”

เรย์พยายามที่จะไม่อาเจียน “แต่ประชาชนของคุณอยากจะทราบนี้”

เฟลเตอร์ซึ่งเป็นบอดีการ์ดสวมแว่นกันแดดยกมือใหญ่ขึ้นตะเรย์เพื่อให้โอว่าได้เดินแทรกผ่านไป เรย์ถ่ายรูปโดยคอยดูให้เฟลช่วย امنตร์ของมันทุกครั้ง แล้ววงดนตรีก็ระเบิดเสียงเป็นเพลงฉลองเพลงใหม่คือ “คลับแคนท์แฮนเดิลมี” นี่งานแต่งงานกับพิธีบารมิศร์วาท์เขาเริ่มเล่นเพลงด้วยเสียงดังระดับเดียวกับสเตเดียมที่จัดคอนเสิร์ตเพลงร็อกตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ โอว่าเต้นท่าน่าเกลียดไปกับผู้ช่วยสองคนที่ถูกจ้างมา จากนั้นบรรดาเพื่อนวัยสิบสามของเขาก็มาร่วมวงด้วยจนเต็มฟลอร์เต้นรำ ต่างคนกระโดดตุงๆ รวากับยืนอยู่บนแท่งกระโดดเรย์บุก “ฝ่า” เฟลเตอร์ไปถ่ายภาพเพิ่มแล้วดูนาฬิกา

อีกนาทีเดียว

“ปาปาร์ซซี่เอบ็อก!”

เขาโดนเด็กแวรบางคนเตะหน้าแข้งอีก

“โอ๊ย บ้าเอ๊ย มันเจ็บนะ!”

เด็กแวรรีบเผ่นหนีไป เรย์บอกตัวเองในใจว่าต้องเริ่มสวมสนับแข้งได้แล้ว เขามองไปทางเฟลเตอร์ราวกับจะอ้อนวอนขอความเห็นใจ เฟลเตอร์ก็ปล่อยให้เขาไปโดยการพยักหน้าให้ตามไปตรงมุมห้องก่อน แต่ตรงมุมห้องก็อีกที่กึกกิ้งก้อง ทั้งคู่จึงย่องออกประตูไป

เฟสเตอร์ซึกกลับไปห้องจัดเลี้ยงด้วยนิ้วโป้งอวบอ้วน “เด็กนั่นทำได้ดีมากนะ ช่วงที่อ่านคัมภีร์ฮาไฟโฑร่าหั้นะ หรือนายว่าไง”

เรย์ได้แต่จ้องอีกฝ่าย

“พຽ່งนี้ฉันมีงานให้นายทำ” เฟสเตอร์พูด

“แจ่ว งานอะไร”

เฟสเตอร์ทำหน้าที่แปลกๆ

เรย์ไม่ชอบเลย “โอ๊ะโอ”

“งานของจอร์จ เควลเลอร์ น่ะ”

“พระเจ้า”

“ใช่ แล้วเขาก็อยากให้เราเหมือนอย่างเคย”

เรย์ถอนใจ จอร์จ เควลเลอร์ พยายามจะสร้างความประทับใจให้การตรวจครั้งแรกโดยการกระหน่ำปรนเปรอและทำให้พวกเธอกลัวถึงขีดสุด เขามักจ้างประสบการณ์คนดังให้กรูเข้าไปเส้เข้ากับคูเด็ดตอนที่เขาเดินเข้าไปในร้านอาหารเล็ก ๆ สุดโรแมนติก ตัวอย่างเช่นเมื่อเดือนก่อนที่เขาเด็ดกับผู้หญิงชื่อแนนซี่ และเมื่อคูเด็ดเข้าไปในร้านได้อย่างปลอดภัย เธอก็จะได้รับการเสนอเมนูที่ทำขึ้นเพื่อเธอโดยเฉพาะ...เปล่าเลย นี่เป็นเรื่องจริง เมหนูนั้นมีชื่อว่า “เด็ดแรกในหลายต่อหลายเด็ดของจอร์จและแนนซี่” แถมยังมีวันเดีอนปีและชื่อสถานที่พิมพ์ติดไว้ด้านล่างด้วย พอออกจากร้าน พวกปาปารัซซีที่จ้งมากก็จะมารออยู่แล้ว และจะถ่ายภาพพร้อมกับตะโกนถามจอร์จว่า เขานึกอย่างไรถึงได้ปฏิเสธไม่รับนัดสุดลับตาให้กับเจสสิก้า อัลบา ที่เติร์กส์และเคคอสเพื่อมาเด็ดกับแนนซี่ผู้นำรักที่ตอนนี้กำลังกลัวจนขนหัวลุก

จอร์จมองว่าความพยายามทำเรื่องโรแมนติกนี้คือบทโหมโรงที่จะนำไปสู่ความสุขชั่ววันรันดร์ ขณะที่แนนซี่กับเพื่อนร่วมชะตากรรมมองว่า ความพยายามทำเรื่องโรแมนติกนี้คือบทโหมโรงของการถูกจับอุดปากด้วยลูกบอลและถูกจับขังเดี่ยวในห้องเก็บของ

จอร์จไม่เคยได้มีเด็ดครั้งที่สองกับใครอีกเลย

ในที่สุดเฟสเตอร์ก็ถอดแว่นกันแดดออก “ฉันอยากให้นายเป็นหัวหน้าดูแลงานนี้”

“หัวหน้าปาปารัซซีเธอ” เรย์พูด “ฉันโทร.หาแม่มากว่า แม่จะได้เอาไปโม่ในวงไฟนักรกระจอกได้”

เฟสเตอร์หัวเราะเบาๆ “ฉันรักนาย นายก็รู้”

“เสร็จธุระหรือยัง”

“เสร็จแล้ว”

เรย์บรรจงเก็บกล่องโดยแยกเลนส์ออกจากตัวกล้องแล้วยกกระเป๋าขึ้น สะพายไหล่ เขาเดินเขยกไปที่ประตู ที่เขยกไม่ได้เป็นเพราะโดนตะ แต่เป็นเพราะสะเก็ดระเบิดตรงสะโพกชิ้นนั้น ชิ้นที่มันเริ่มจะไหลลงไปทุกที ไม่สิ แบบนั้นมันง่ายเกินไป สะเก็ดระเบิดนะเป็นเพียงข้ออ้าง ครั้งหนึ่งในช่วงชีวิต อันแสนอัปเพา เรย์เคยเป็นคนที่มีความกลัวแบบไร้ขีดจำกัด เขาเรียนจบจาก คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ด้วยสิ่งที่อาจารย์คนหนึ่งกล่าวไว้ว่าเป็น “คนที่แทบจะเก่งเกินมนุษย์” แต่ตอนนี้กลับเอาความสามารถมาทิ้งให้เสียเปล่าอยู่ในแวดวงช่างภาพสื่อสิ่งพิมพ์ ทว่าสุดท้ายแล้ว ชีวิตแบบนั้นก็ไม่เหมาะกับเขา คนบางคนก็ชอบเข้าไปยุ่งกับปัญหา สำหรับบางคนแล้ว ไม่ว่าจะเส้นทางชีวิตของตัวเองจะถูกขีดไว้อย่างไรตายขนาดไหน สุดท้ายเขาก็จะหาทางทำมัน พังจนได้อยู่ดี

เรย์ เลอวิน คือหนึ่งในคนพวกนั้น

ช่างนอกมิดแล้ว เรย์นึกขี้ใจว่าเขาคงจะตรงกลับบ้านแล้วเข้านอน เลยดีใหม่ หรือไปแวะบาร์ซอมซ่อที่ชื่อว่าเททานัส ซึ่งแปลว่าบาดทะยักก่อนดี เลือยกยามเวลาที่เรามีตัวเลือกหลายทางแบบนี้

เขานึกถึงศพนั้นอีกครั้ง

ตอนนี้ภาพเริ่มผุดขึ้นมาอย่างรุนแรงและรวดเร็ว แต่เขาคิดว่ามันกิน่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่หรอก ในเมื่อวันนี้คือวันครบรอบของวันที่ทุกอย่างได้จบลง วันที่ความหวังจะได้อยู่อย่างมีความสุขชั่ววันรันดร์ได้ตายไปเหมือนอย่าง...เอ่อ คำอุปมาที่น่าจะเห็นกันอยู่ในเรื่องนี้คงเกี่ยวข้องกับภาพในหัวเขานี้แหละ ว่าไหม

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว นี้ เรย์ จะพรั่นเพื่ออะไรขนาดนี้

ที่แรกเขาหวังว่างานไร้แก่นสารของวันนี้จะช่วยให้เขาเลิกคิดถึงมันได้ แต่ก็เปล่า เขานึกถึงพิธีกรรมครั้งสุดท้ายของตัวเอง นึกถึงช่วงเวลาบนแท่นสวดมนต์ ตอนที่พ่อของเขาใกล้ลงมากรับตรงข้างหู เขายังจำได้ว่าพ่อมีกลิ้นเครื่องประทีน ผิวี่ห่อโอลด์ส์ไปซ์ จำได้ว่าพ่อใช้มือประคองศีรษะของเขาอย่างแสนจะอ่อนโยน และจำได้ว่าพ่อมีน้ำตาคลอตอนพูดสั้นๆว่า “พอรักลูกมากเหลือเกิน”

เรย์สลัดความคิดทิ้งไป คิดถึงศพนั้นยังจะเจ็บปวดน้อยกว่า

พวกคนดูแลที่จอตระถอยากจะเก็บเงินค่าจอตจากเขา สงสัยที่นี้คงไม่มีการเกื้อกูลระหว่างอาชีพ เรย์พบที่ว่างในซอยซึ่งอยู่ห่างไปสามช่วงตึก พอเลี้ยวไป

เขาก็ได้เห็นรถ รถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งวิ่งมาชนเขาไป ส่วนกระจกข้างก็เอาเทพพันไว้ไม่ให้หลุด เรย์ดูคาง คางที่ไม่ได้โกนหนวดใดๆ ชายวัยสี่สิบที่ไม่ได้โกนหนวด ขับรถมอเตอร์ไซด์ พักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ชั้นใต้ดินที่หากตกแต่งใหม่อย่างเต็มที่ก็อาจจะพอนับว่าเป็นรถหรูได้ แถมยังไม่มียานาคดเมาหัวราน้ำ เขาก็อยากจะส่งสารตัวเองหรืออะไร แต่ก็นั่นก็จะหมายถึงการใส่ใจตัวเองด้วยนะ

ขณะที่เรย์กำลังจะหยิบกุญแจออกมา เขาก็ถูกตีที่ท้ายทอยอย่างแรง นี่มันอะ...

ชายหนุ่มทรุดเข่าลงข้างหนึ่ง โลกทั้งโลกมืดไปทันที กระจกของเขา รู้สึกยุบยับไปหมด เรย์เริ่มเสียวสันหลัง เขาพยายามจะสะบัดศีรษะ พยายามตั้งสติ แต่แล้วก็กลับถูกตีซ้ำตรงแถวขมับ

บางอย่างในศีรษะของเขาระเบิดออกเป็นแสงสีเหลืองจ้า เรย์ทรุดฮวบลงนอนบนแผ่นลานบนพื้น จะหมดสติหรือเปล่า เรื่องนั้นเขาก็ไม่แน่ใจ แต่จู่ๆ เขาก็รู้สึกเหมือนมีคนกระตุกไหล่ขวาของเขา ที่แรกเรย์ได้แต่นอนเปลี่ยอยู่อย่างนั้น ไม่อาจและไม่อยากที่จะขยับขึ้นใดๆ ศีรษะของเขาเจ็บร้าว มึนงง สัญชาตญาณส่วนดั้งเดิมอันดิบเถื่อน ส่วนที่เป็นพื้นฐานของสัตว์ทั้งหลาย เริ่มปรับเข้าสู่โหมดการเอาชีวิตรอดหนีจากการลงโทษที่จะเกิดขึ้นอีก มันบอกเขาแบบนั้น ชดตัวให้กลมแล้วยกแขนขึ้นกัน

แรงกระตุกไม่ยั้งที่ตามมาแทบจะทำให้ไหล่เขาฉีกขาด แต่แล้วแรงนั้นก็คลายลงและทำท่าจะหายไป ทว่าความรู้สึกนี้ก็ทำให้เรย์ลืมหูลงตามไปด้วยมีคนกำลังขโมยกล่องของเขา

กล่องตัวนี้เป็นกล่องโลก้าสุดคลาสสิกที่เขาเพิ่งจะติดตั้งระบบส่งภาพแบบดิจิทัลมาเมื่อไม่นานนี้เอง เขารู้สึกว่าแขนเขาลอยขึ้นแล้วสายคล้องกล่องก็ไหลขึ้นไปตามแขน อีกอึดใจเดียวที่ไม่นานไปกว่านี้ กล่องคงจะหลุดจากแขนเขาแล้ว

เรย์มีสมบัติไม่มากนัก กล่องตัวนี้คือสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่เขาเกิดพูนูซาแน่นอนว่ามันคือชีวิตจิตใจของเขา และมันยังเป็นสิ่งเดียวที่เชื่อมเขาเข้ากับเรย์คนเก่า เข้ากับชีวิตที่เขาเคยรู้จักก่อนจะพบกับเลือดนั้น เขาคงรู้สึกแย่มากหากยอมเสียกล่องไปโดยไม่สู้เลย

แต่มันสายไปแล้ว

ตอนนี้สายคล้องหลุดจากแขนเขาไปแล้ว เขาไม่รู้ว่าตัวเองจะมีโอกาสอีกครั้งหรือเปล่า หัวขโมยจะยอมเลิกรับเงินสิบสี่เหรียญในกระเป๋าเงินของเรย์

แล้วให้โอกาสเขาสักครั้งใหม่ เขาต้องรู้คำตอบเดี๋ยวนี้

เรย์ตะโกนทั้งที่หัวยังหมุนและเขาสองข้างก็ยังไม่ยอม “อย่า!” จากนั้นก็พยายามจะพุ่งเข้าไปใส่คนร้าย เขาพุ่งไปชนกับอะไรวางอย่าง ซึ่งอาจจะเป็นขา แล้วก็พยายามจะเอาแขนรวบมันไว้ แม้จะรวบได้ไม่เต็มที่ แต่การชนก็แรงพอสมควร

คนร้ายล้มลงทันที เรย์เองก็ล้มคว่ำไปด้วย เขาได้ยินเสียงโพละเหมือนอะไรวางอย่างหล่น แต่ก็หวังว่าเขาคิดว่าตัวเองคงไม่ได้ทำกล่องตัวเองแตกเป็นชิ้น เขาพยายามจะกะพริบและลืมตาขึ้น แต่ก็ทำได้เพียงหริตาเล็กน้อยจนได้เห็นกล่องอยู่ห่างไปราวสองสามฟุต เขาพยายามคลานไปหากกล่อง แต่พอเริ่มคลาน เรย์มองเห็นสิ่งที่ทำให้เลือดในตัวเขาเย็นเฉียบ

สิ่งแรกคือไม้เบสบอลบนทางเท้า

สิ่งที่สองซึ่งตรงประเด็นกว่าคือมือที่สวมถุงมือกำลังหยิบไม้เบสบอลนั้น

เรย์พยายามจะเงยหน้ามอง แต่ก็เปล่าประโยชน์ เขานึกย้อนไปถึงค่ายฤดูร้อนที่พ่อเคยดูแลตอนเขายังเด็ก พ่อซึ่งชาวค่ายต่างก็เรียกว่าลุงแบร์รี่เคยจัดแข่งวิ่งผลัดแบบที่ให้เราซูลูกบาสเกตบอลไว้เหนือศีรษะแล้วหมุนตัวให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ โดยต้องเงยหน้ามองบอลไปด้วย จากนั้นเราจะต้องเลี้ยงลูกไปตามด้านยาวของสนามเพื่อซู้ตลูกให้ลงห่วงแม้ว่าจะเวียนหัวสุดบรรยายก็ตาม ปัญหาคือเราจะเวียนหัวเพราะการหมุนจนตัวเราจะเอียงไปด้านหนึ่งขณะที่บอลจะกลิ้งไปอีกข้าง นั่นคือสิ่งที่เขารู้สึกอยู่ตอนนี้ คือเหมือนตัวเองกำลังเซไปทางซ้าย ขณะที่โลกทั้งใบนั้นเอียงไปทางด้านขวา

โจรขโมยกล่องหยิบไม้เบสบอลขึ้นมาแล้วเดินมาหาเขา

“ช่วยด้วย!” เรย์ตะโกน

แต่ไม่มีใครมา

ความตระหนกบังเกิดแก่เรย์ทันที ตามด้วยปฏิกิริยาตอบโต้ตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอดแบบดั้งเดิมของมนุษย์ ต้องหนี เขาพยายามจะลุกขึ้น แต่ไม่ไหว เรื่องนั้นเขายังทำไม่ได้อยู่แล้ว เรย์กลายเป็นก้อนเนื้อที่ไร้เรี่ยวแรงไปแล้วอีกแค่ครั้งเดียว ถ้าเขาถูกไม้เบสบอลอันนั้นเหวดสุดแรงอีกเพียงแค่ครั้งเดียวละก็...

“ช่วยด้วย!”

คนร้ายก้าวอีกสองก้าวมาหาเขา เรย์ไม่มีทางเลือกแล้ว เขายังนอนคว่ำหน้าอยู่ขณะพยายามตะเกียกตะกายหนีเหมือนปูบาดเจ็บ อ้อ แน่นนอน

มันได้ผลแน่ ทวีแบบนี้มันเร็วพอที่จะพ้นจากไอ้เมื่อบ้านันได้อยู่แล้ว ไอ้เบื่อกับไม้เบสบอลนั่นแทบจะครอบร่างเขาอยู่แล้ว เขาก็ไม่มีทางเลือก

แล้วไหล่ของเรย์ก็ชนเข้ากับอะไรวางอย่าง ซึ่งเขาพบว่ามันเป็นค้อนรถของเขาเอง

เขาเห็นไม้เบสบอลลอยขึ้นเหนือร่าง อีกวินาทีเดียวหรืออาจจะสองวินาที เขาจะถูกตีกะโหลกแตกแล้ว เขาเหลือเพียงโอกาสเดียว ซึ่งเขาก็คว้าเอาไว้

เรย์หันหน้าให้แก้มขวาแนบกับพื้นทางเท้าและทำตัวให้แบนที่สุดเท่าที่จะแบนได้ ก่อนจะสอดตัวมุดเข้าไปใต้ท้องรถ “ช่วยด้วย!” เขาตะโกนอีก จากนั้นก็บอกคนร้ายว่า “เอาถ้องไปแล้วไปซะ!”

คนร้ายทำตามที่เขาบอก เรย์ได้ยินเสียงผีเท้าเดินหายไปตามทางยอดเยี่ยมมาก เขาพยายามจะไถตัวออกจากใต้ท้องรถ แม้ว่าหัวจะประทะวังแต่เขาก็คลานออกมาจนได้ ตอนนี้อยู่ที่ถนนแล้ว กำลังนั่งเอาหลังพิงกับประตูรถฝั่งข้างคนขับ เขานั่งอยู่อย่างนั้นพักหนึ่ง บอกไม่ได้ว่านานแค่ไหน เขาอาจสลบไปด้วยซ้ำ

พอรู้สึกว่าจะเริ่มจะขยับตัวไหว เรย์ก็สับถอกออกมาแล้วขึ้นไปนั่งบนรถก่อนจะสตาร์ทเครื่อง

แปลกชะมัด เขาคิดในใจ วันนี้เป็นวันครบรอบของเหตุการณ์นองเลือดนั้น แต่แล้วเขาก็กลับต้องเกือบเสียชีวิตเองเป็นลิตๆเหมือนกัน เขาแทบจะยิ้มให้กับความบังเอิญที่เกิดขึ้น แต่พอเคลื่อนรถ รอยยิ้มนั้นก็ค่อยๆ เลือนหายไปจากใบหน้า

ความบังเอิญนั้นหรือ โช้ ก็แค่ความบังเอิญ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรด้วยซ้ำ ถ้าลองพิจารณาดูให้ดี คินนองเลือดนั้นมันผ่านมาตั้งสิบเจ็ดปีแล้ว ไม่ได้เป็นวันครบรอบยี่สิบห้าปีอะไรแบบนั้นเลย เรย์เองก็เคยโดนปล้นมาก่อน เมื่อปีกลาย เรย์ที่เมาหัวทึมโดนอัดกลิ้งหลังออกจากคลับเปลื้องผ้าแห่งหนึ่งตอนตีสอง ไ้ั้งนั้นขโมยกระเป๋าเงินเขาไป เอาเงินเจ็ดเหรียญเต็มๆ กับบัตรลดราคาร้านยาซีวีเอสของเขาไปหน้าตาเฉย

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

เขาพบที่ว่างบนถนนตรงหน้าทาวน์เฮ้าส์ที่เรย์เรียกว่าบ้าน เขาเข้าห้องใต้ดินของอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ไว้ ตัวบ้านนั้นเป็นของอาเมียร์ บาล็อก ผู้อพยพจากปากีสถานที่พักอยู่ที่นี้กับภรรยาและลูกอีกสี่คนซึ่งค่อนข้างอะอะเสียงดัง

แต่ลองสมมติดูสักวินาทีหนึ่ง แค่อี้อีกวินาทีเดียวเท่านั้น สมมติว่ามัน

“เดี๋ยวนะ แปลว่านายเสียภาพวันนี้ไปหมดเลยงั้นหรือ”

“เปล่าๆ ไม่ต้องห่วงหรอก” เรย์พูด “ฉันไม่เป็นไรจริงๆ”

“ในใจฉันเป็นห่วงใจจะขาดเลยนะ ฉันเลยจะถามถึงภาพเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดของฉัน”

“ภาพยังอยู่” เรย์บอก

“อยู่ยังไง”

เขาปวดหัวเกินกว่าจะอธิบายไหว อีกอย่าง วิโคตินก็กำลังทำให้เขาใกล้สลบเต็มที “เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก มันอยู่ดีก็แล้วกัน”

เมื่อสองสามปีก่อนที่เรย์ยังทำงานเลี้ยงชีพเป็นตากล้องปาปารัซซี “ของจริง” เขาเคยได้ภาพถ่ายสุดวิเศษที่มีสิทธิ์ทำเงินของนักแสดงชายรักร่วมเพศชื่อดังคนหนึ่ง ที่หักหลังแฟนด้วยการคบกับ ไอ้ คบกับผู้หญิง ทว่าบอดี้การ์ดของนักแสดงคนนั้นกลับแย่งกล้องจากเรย์แล้วทำลายเอสดีการ์ดทิ้ง นับแต่นั้นเรย์ก็ตั้งฟังก์ชันส่งภาพที่กล้องไว้ตลอด คล้ายกับที่คนส่วนมากทำกับกล้องโทรศัพท์ คือให้มันส่งอีเมลไฟล์ภาพจากเอสดีการ์ดโดยอัตโนมัติทุกสิบนาที

“ก็นั่นแหละเหตุผลที่ฉันโทรมา” เฟลเตอร์พูด “ฉันต้องการภาพเร็วๆ เลือกรูปแล้วส่งอีเมลมาให้ฉันคืนนี้เลยนะ พ่อของไอ้อ่าอยากได้ที่ทับกระดาษภาพบาร์มิตรัฐวาท์ทรงลูกบาศก์แบบใหม่ของเราให้เร็วที่สุด”

ในข่าวโทรทัศน์ตอนนั้น กล้องกำลังแพนไปทาง “นักข่าวพยากรณ์อากาศ” ซึ่งเป็นหญิงสาวร่างแว้โค้งสวมเสื้อไหมพรมรัดรูปสีแดง ตัวอ้อยเรียกเรตติ้งนี้เอง ตาของเรย์เริ่มจะปิดเมื่อผู้ประกาศสาวสวยปิดการรายงานด้วยภาพถ่ายผ่านดาวเทียมและส่งรายการกลับไปยังผู้ประกาศชายที่หิวมจนเรียบแปล้

“เรย์”

“ทำรูปสำหรับทำที่ทับกระดาษลูกบาศก์”

“ได้”

“แต่ที่ทับกระดาษมันมีหกด้านนะ” เรย์บอก

“ว้าว ดูเขาลี พ่ออัจฉริยะด้านคำนวณ ด้านที่หกจะเป็นชื่อ วันที่ แล้วก็ดวงดาวแห่งเดวิด”^๓ นะ”

“เข้าใจแล้ว”

“ฉันต้องการภาพด่วนที่สุด”

^๓ สัญลักษณ์รูปดาวหกแฉกซึ่งยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นชาวยิวและศาสนายูดาห์

“ตกลง”

“ถ้าอย่างนั้นทุกอย่างก็ไม่มีปัญหา” เฟลสเตอร์พูด “แต่นะ ถ้าไม่มีกล้องแล้ว นายก็คงทำงานของจอร์จ เควลเลอร์ ฟรุ้งนี้ไม่ได้ แต่ไม่ต้องห่วง ฉันจะหาคนอื่นไปแทนเอง”

“ฟังแล้วค่อนข้างกลัวสบายขึ้นหน่อย”

“นายนี่เป็นคนตลกนะเรย์ ส่งภาพมาให้ฉัน แล้วก็นอนพักซะ”

“ฉันตื่นต้นกับความเห็นห่วงของนายจนน้ำตาคลอเลยอะ เฟลสเตอร์”

ชายทั้งสองวางสาย เรย์ทิ้งตัวกลับไปฟังโซฟา ยาที่กินออกฤทธิ์ได้ผลดีมากทีเดียว เขาเกือบจะยิ้ม ผู้ประกาศข่าวชายวางเสียงเครื่องขมิบอย่างที่สุดก่อนจะรายงาน่า “ชายในท้องถื่นชื่อคาร์ลตัน ฟลินน์ หายตัวไป โดยมีผู้พบรถของเขาจอดเปิดประตูทิ้งไว้ใกล้กับท่าเรือ...”

เรย์ลืมหูลืมตาข้างหนึ่งขึ้นมอง ตอนนั้นบนจอมีภาพเด็กหนุ่มผมสีเข้มชี้แหลมซึ่งมีสีอ่อนจางตรงปลายและสวมตุ้มหูห่วงข้างเดียว เด็กหนุ่มทำปากจู๋ใส่กล้องตัวอักษรใต้ภาพระบุว่า “หายตัวไป” ทั้งที่ความจริงน่าจะเขียนว่า “เบื่อก” มากกว่า เรย์ขมวดคิ้ว ความกังวลจางๆ แว่นขึ้นมาในหัว แต่ตอนนี้เขายังขบคิดอะไรไม่ได้ ร่างทั้งร่างของเขาโหยหาแต่การนอน แต่ถ้าเขาไม่ส่งภาพห้าภาพนั้น เฟลสเตอร์ก็คงโทร.มาอีก ซึ่งใครกันจะอยากให้เป็นแบบนี้ล่ะ เรย์ต้องพยายามอย่างหนักที่จะยืนขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะไซเซ่ไปยังโต๊ะในห้องครัวแล้วเปิดแล็บท็อป จากนั้นก็ตรวจสอบดูว่าภาพทั้งหมดส่งมาถึงคอมพิวเตอร์ของเขาแล้วหรือยัง

มาแล้ว

เรย์รู้สึกวุ่นๆ ตรงท้ายทอย แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร บางทีอาจมีเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันรบกวนจิตใจเขาอยู่ บางทีเขาอาจกำลังนึกไปถึงสิ่งที่ไม่ได้มีความสำคัญอะไรนัก หรือบางที ซึ่งอันนี้น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด การถูกไม่เบสบอลอันนั้นดีอาจทำให้เศษกะโหลกร่วงลงไปชุดสมองของเขาอยู่ก็ได้

ภาพพิธีบาร์มิตซ์วาห์ปรากฏขึ้นจากหลังไปหน้า คือเรียงตามลำดับจากใหม่ไปหาเก่า เรย์รีบกวาดตาดูภาพ แล้วก็เลือกภาพเด่นรำ ภาพครอบครัวภาพอ่านคัมภีร์ ภาพที่ถ่ายกับพระเรบไบ และภาพที่ย่าของโอราวูบแก้มหลานชาย

ครบห้าภาพแล้ว เขาแนบไฟล์ภาพทั้งหมดเข้ากับอีเมลแอดเดรสของเฟลสเตอร์แล้วกดส่ง เป็นอันเรียบร้อย

เรย์รู้สึกเหนื่อยมากจนไม่แน่ใจว่าตัวเองจะลุกจากเก้าอี้ไปยังที่นอนไหนใหม่

เขากำลังตั้งใจอยู่ว่าจะพบกับหน้าลงกับโต๊ะในห้องครัวแล้วกลับไปเลยดีหรือเปล่า แต่ก็นึกได้ว่ามันยังมีภาพอื่นในเอสดีการ์ดแผ่นนั้นอีก มันคือภาพที่เขาถ่ายไว้ก่อนจะถ่ายพิธีบาร์มิตซ์วาห์

ความรู้สึกลึกลับโศกเศร้าโถมเข้ามาท่วมอกเขา

เรย์เคยกลับไปที่บ้านนั้นแล้วถ่ายภาพ โง่งนะ แต่เขาก็ทำแบบนั้นทุกปี เขาบอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร หรือไม่ก็อาจจะบอกถูก แต่มันก็จะทำให้เรื่องยิ่งแย่กว่าเดิม เลนส์กล้องทำให้เขาได้เว้นระยะห่าง ทำให้เขาได้มุมมอง และทำให้เขารู้สึกปลอดภัย บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลก็ได้ บางทีการได้เห็นสถานที่เลวร้ายนั้นผ่านมุมมองที่ชวนให้สบายใจอย่างบอกไม่ถูกอาจช่วยเปลี่ยนแปลงสิ่งที่แน่นอนว่าไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้

เรย์มองภาพที่ถ่ายเมื่อก่อนหน้าของวันนี้บนจอคอมพิวเตอร์ ก่อนที่จะนึกอะไรออกอีกอย่าง

ชายที่ปลายเส้นผมมีสีอ่อนจางและสวมตุ้มหูแบบห่วง

สองนาทิต่อมาเขาก็พบสิ่งที่เขากำลังมองหา ร่างทั้งร่างของเขาเย็นเฉียบเมื่อนึกอะไรบางอย่างออก

คนร้ายไม่ได้ต้องการจะชิงกล้อง แต่มันต้องการภาพใบหนึ่งต่างหาก และนั่นก็คือภาพภาพนี้

๒

เมแกน เพียร์ซ มีชีวิตเหมือนฝันแบบคุณแม่ที่มีลูกเป็นนักฟุตบอล เธอเกลียดชีวิตแบบนี้

เธอปิดประตูตู้เย็นแล้วมองดูลูกสองคนผ่านมุขหน้าต่างตรงมุมอาหารเข้า หน้าต่างนี้ช่วยมอบแสงที่เรียกว่า “แดดเช้าที่จำเป็นต่อร่างกาย” นั่นคือสิ่งที่สถาปนิกบอก คราวที่เพิ่งตกแต่งใหม่ยังมีเตาไวกกิง มีเครื่องใช้ไฟฟ้ายี่ห้อพรีเมียม มีโต๊ะเตรียมอาหารที่ทำด้วยหินอ่อนวางอยู่ตรงกลาง มีห้องดูหนังฟังเพลง ห้องใหญ่ มีเก้าอี้เอนนอนแบบมีที่วางเท้า และมีลำโพงจำนวนมากจนเพียงพอที่จะจัดคอนเสิร์ตวงซูลเยยทีเดียว

ตรงสนามหลังบ้าน เคลลี่ ลูกสาววัยสิบห้าปีของเธอกำลังแก้มองจอร์แดน ผู้เป็นน้องชายอยู่ เมแกนถอนใจก่อนจะเปิดหน้าต่าง “พอได้แล้ว เคลลี่”

“หนูไม่ได้ทำอะไรซะหน่อย”

“แม่ยืนดูอยู่ตรงนี้นะ”

เคลลี่เอามือเท้าเอว อายุสิบห้าถือเป็นวัยรุ่นเจ้าปัญหาที่อยู่กึ่งกลางระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ร่างกายและฮอร์โมนต่างก็กำลังเริ่มจะเดือดพล่าน เมแกนยังจำช่วงเวลานั้นได้ดี “แม่เห็นอะไรหะคะ” เคลลี่ถามแบบทำทนาย

“แม่เห็นลูกรังแกนั่นนะสิ”

“แม่อยู่ในบ้าน แม่จะได้ยินได้ยังไง หนูจะบอกให้หะคะ ที่หนูพูดคือแบบนี้หะคะ “พี่รักเธอมากเลยนะ จอร์แดน”

“ไม่ใช่เลย!” จอร์แดนตะโกน

“แม่รู้ว่าไม่ใช่” เมแกนพูด

“พี่เรียกผมว่าเด็กไม่เอาไหนแล้วก็บอกว่าผมไม่มีเพื่อน!”

เมแกนถอนใจ “เคลี่...”

“หนูเปล่าพุดนะ!”

เมแกนขมวดคิ้วมองลูกสาว

“น้องต่างหากที่ว่าหนู” เคลี่ประท้วง “ทำไมแม่ต้องเข้าข้างน้องอยู่เรื่อย”

เด็กทุกคนคือทนายชั้นสูงสุดหึงด เมแกนคิดในใจ พวกเขาจะหาช่องโหว่เรียกร้องข้อพิสูจน์ในระดับที่เป็นไปไม่ได้ และโจมตีแม้กระทั่งจุดที่ยับย่อยที่สุด

“คืนนี้ลูกมีซ้อมนะ” เมแกนบอกเคลี่

เคลี่คอดก ร่างทั้งร่างเหี่ยวลงทันที “หนูต้องไปด้วยเหรอะคะ”

“ลูกเป็นส่วนหนึ่งของทีมนี้ละ สาวน้อย”

แม้แต่ตอนที่พุดออกไป แม้จะเคยพุดมาแล้วเป็นล้านๆ ครั้ง เมแกนก็ยังรู้สึกว่าการไม่เอียงเอียงเชื่อเลยว่าคำพุดพวกนี้จะออกมาจากปากตัวเอง

“แต่หนูไม่อยากไปนี่นา” เคลี่โอดครวญ “หนูเหนื่อยมาก แล้วเดี๋ยวหนูก็ต้องออกไปกับจินเจอร์ด้วย ต้อง...”

เคลี่อาจจะพุดอะไรอีก แต่เมแกนหันหน้าไปทางอื่นแบบไม่สนใจฟังนัก ขณะที่เดฟ สามีของเธอ กำลังนอนสวมชุดวอร์มลีทาเหยียดยาวอยู่ในห้องดูทีวี เดฟกำลังดูดาราตลกอับคนล่าสุดคุยไ้ม่ระหว่างการสัมภาษณ์อันไร้รสนิยมาถึงจำนวนผู้หญิงที่เขาเคยนอนด้วย ตลอดจนช่วงเวลาหลายปีแห่งการเที่ยวคลับเปลื้องผ้าของเขา ดาราผู้นั้นดูบ้าเลือด เบิกตาโต และเห็นได้ชัดว่าคงจะเสฟอะไรบางอย่างที่ต้องอาศัยแพทย์ซึ่งมีใบสั่งยาแบบจิกง่ายเป็นคนสั่งให้

เดฟส่ายหน้าด้วยความรังเกียจอยู่บนโซฟา “โลกนี้มันเป็นเรื่องอะไรไปหมดแล้ว” เดฟว่าพลาญพยักหน้าไปทางจอ “คุณเชื่อที่หมอนี้มันพุดใหม่ งี่เง่าซะมัด”

เมแกนพยักหน้าพลางกลั้นยิ้ม เมื่อหลายปีก่อนเธอเคยรู้จักคนนี้เ่งาคคนนี้ดีทีเดียว แทบจะทุกอณูรูมชนกกว่าได้ ที่จริงคนเ่งาคคนนี้ก็เ่งาคแค่ผู้ชายน่ารักนิสัยดีคนหนึ่งที่ทิปหนัก ชอบเซ็กซ์แบบสองหญิงหนึ่งชาย และมักจะร้องไห้เหมือนเด็กทารกเวลาตี้มมากเกิน

นั่นเป็นเรื่องเมื่อนานมาแล้ว

เดฟหันมายิ้มให้เธอแบบตั้งใจเต็มที “เฮ้ ที่รัก”

“เฮ้”

เดฟยังคงทำแบบนี้เสมอ ยังยิ้มให้เธอราวกับเพิ่งได้พบเธอเป็นครั้งแรก

เธอก็รู้อีกนั่นแหละว่าเธอโชคดี เธอควรจะรู้สึกขอบคุณ นี่คือชีวิตของเมแกนในตอนนี้อย่างไรก็ตามชีวิตเก่าของเธอถูกฆ่าตายและฝังลงในหลุมดินไปเรียบร้อยแล้วชีวิตแบบที่ไม่มีใครในดินแดนมหัศจรรย์ย่านซานเมืองอันแสนสุขอันประกอบด้วยวงเวียน โรงเรียนชั้นดี และแมนชั่นก่ออิฐหุหุราแห่งนี้รัฐระแคะระคาย

“คุณอยากให้ผมขับรถไปส่งเคลี่ซ้อมฟุตบอลหรือเปล่า” เดฟถาม

“ฉันขับไปได้ค่ะ”

“แน่ใจหรือ”

เมแกนพยักหน้า แม้กระทั่งเดฟก็เผลอรู้ความจริงเกี่ยวกับผู้หญิงที่เขานอนร่วมเตียงมาตลอดสิบหกปี เดฟไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชื่อจริงของเมแกนคือเมย์แกน แปลกใหม่ละ ออกเสียงเหมือนกัน แต่มีแค่ในคอมพิวเตอร์กับบัตรประจำตัวเท่านั้นที่รู้ว่าสะกดอย่างไร เธออยากจะถามแม่เหมือนกันว่าทำไมถึงได้สะกดชื่อเธอประหลาดแบบนี้ แต่แม่ตายตั้งแต่เธอยังพูดไม่ได้ เธอไม่เคยได้รู้จักพ่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อเป็นใคร เธอเป็นลูกกำพร้าตั้งแต่อายุน้อย เติบโตมาอย่างยากลำบาก สุดท้ายก็ไปเดินระบำเปลื้องผ้าอยู่ที่เวกัส ตามด้วยแอตแลนติกซิตี ก่อนจะถล่มตัวและตกหลุมรักมัน ไซ้ รักมัน มันสนุก ตื่นเต้น แล้วก็เข้าใจ มักจะมีเรื่องราวเกิดขึ้นเสมอ มักจะมีความอันตราย อาจเกิดอะไรขึ้นก็ได้ และมีความหลงใหลร้อนแรงอยู่ในนั้น

“แม่ครับ”

จอร์แดนนะเอง “ว่าไงจ๊ะ ลูก”

“มิสซิสพรีดแมนบอกว่าแม่อังยังไม่ได้เซ็นชื่อในใบอนุญาติไปทัศนศึกษาของผม”

“เดี๋ยวแม่จะส่งอีเมลให้ครูเองจ๊ะ”

“ครูบอกว่ากำหนดส่งคือวันศุกร์นะครับ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงจ๊ะลูก ตกกลางนะ”

จอร์แดนยังยื้ออยู่พักหนึ่ง แต่ในที่สุดก็ยอมเลิกไป

เมแกนรู้ว่าเธอควรจะดีใจ ในโลกใบเก่าของเธอ เด็กสาว ๆ มักตายตั้งแต่อายุน้อย ทุกอารมณ์ ทุกวินาทีในโลกใบนั้น เป็นชีวิตที่เข้มข้นกว่าปกติแบบแทบจะยกกำลังสิบ แล้วมันก็ไม่ได้แปรผันตามอายุที่เพิ่มขึ้นด้วย เพราะเราจะหมดเร็วแรง เราจะทรุดโทรม การใช้ชีวิตแบบนั้นทำให้รู้สึกมีมนต์คาถาคัก แต่ก็มิใช่อันตรายแฝงอยู่ และเมื่อทุกอย่างเลยเถิดจนคุมไม่ได้ เมื่อชีวิตของเมแกนเองเกิดต้องไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ร้ายขึ้นมา เธอไม่เพียงพบหนทาง

หลบหนีเท่านั้น แต่ยังพบทางที่จะเริ่มชีวิตใหม่ด้วย จะเรียกว่าเกิดใหม่ก็ได้ พร้อมกับมีสามีที่รักเธอ มีลูกที่น่ารัก มีบ้านขนาดสี่ห้องนอนซึ่งมีสระว่ายน้ำในสนาม

ด้วยวิถีใดก็ไม่อาจรู้ได้ เทพจะเรียกได้ว่าบังเอิญ เมแกน เพียร์ซ โซซัดโซเซจากกันบั้งของสิ่งที่อาจเรียกได้ว่าเป็นบ่อเกรอะสกปรกมาเจอกับสุดยอดความฝันของคนอเมริกัน และเพื่อป้องกันตัวเอง เธอต้องใช้ชีวิตแบบจริงจังตรงไปตรงมาและเทพจะกล่อมตัวเองให้เชื่อว่านี่คือโลกที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้แล้ว ก็ทำไม่เชื่อไม่ได้ละ ในเมื่อตลอดชีวิตของเมแกนก็เหมือนกับพวกเราที่เหลือ คือถูกยึดเยียดจากทั้งทางภาพยนตร์และโทรศัพท์ด้วยภาพที่ลือว่าชีวิตแบบเก่าของเธอมันผิด ผิดศีลธรรม และจะไม่จริงยั่งยืน ขณะที่ชีวิตครอบครัวแบบนี้ บ้านที่มีรั้วเตี้ยๆ ล้อมรอบแบบนี้ต่างหากที่น่าอิจฉา เหมาะสม และเป็นดังวิมานสวรรค์

แต่ความจริงที่เป็นกลีบกลายเป็นว่าเมแกนคิดถึงชีวิตเก่าของเธอ ทั้งที่เธอไม่ควรจะคิดถึง เธอควรจะขอบคุณชีวิตใหม่และตื่นตื่นดีใจที่คนอย่างเธอซึ่งเดินอยู่บนหนทางที่มีแต่จะทำลายตัวเอง กลับได้มาใช้ชีวิตอย่างที่เด็กสาวทุกคนล้วนใฝ่ฝันหา แต่ในความเป็นจริง ความจริงที่เธอต้องใช้เวลาหลายปีกว่า จะยอมรับกับตัวเองได้มีอยู่ว่าเธอยังคงโหยหาห้องมืดเหล่านั้น ยังโหยหาสายตาทิวกระหายนทีนจากคนแปลกหน้า โหยหาเสียงเพลงดังสนั่นชวนให้ใจเต้น โหยหาแสงไฟหลอดเคียนน้ำค้าง และโหยหาอะดรีนาลินที่ปลุกปล่านแล้วตอนนั้นเล่า

เดฟเปลี่ยนช่อง “ตกลงคุณขับได้นะ เพราะตอนนี้เจ็ทส์แข่งอยู่”

เคลิ้มมองของในกระเป๋ากีฬา “แม่คะ ชุดกีฬานูอยู่ไหนคะ แม่ซั๊กให้ตามที่หนูบอกหรือเปล่า”

จอร์แดนเปิดตู้เย็น “แม่ทำซีสอย่างด้วยเครื่องทำแซนด์วิชให้ผมหน่อยได้ไหมครับ ไม่เอาขนมปังโฮลเกรนนะ”

เธอรักลูกสองคน รักมาก แต่มันจะมีช่วงเวลาแบบนี้หรืออย่างวันนี้ที่เธอตระหนักได้ว่า หลังจากใช้ชีวิตโลดโผนสู่มเสี่ยงแบบวัยรุ่น ตอนนั้นเธอได้ลงหลักปักฐานอยู่กลางเส้นทางแห่งจำเจอันน่าพิศวงของครอบครัวแล้ว แต่ละวันเราจำต้องแสดงละครเรื่องเดิมกับบรรดาตัวละครชุดเดียวกันกับเมื่อวาน จะต่างกันก็แค่ทุกตัวจะแก๊ซขึ้นหนึ่งวันเท่านั้น เมแกนไม่รู้จะทำไมมันจึงต้องเป็นแบบนี้ทำไมเราจึงต้องถูกบังคับให้เลือกมีชีวิตเพียงแบบเดียว ทำไมเราจึงยืนยันว่าตัวตน

ของ “เรา” จะมีได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ทำให้จึงมีแค่ชีวิตเดียวที่เราจะใช้ระบุตัวตนทั้งหมดของเราได้ เพราะอะไรเราถึงมีตัวตนมากกว่าหนึ่งไม่ได้ แล้วเพราะเหตุใดเราจึงต้องทำลายชีวิตรูปแบบหนึ่งเมื่อต้องการสร้างชีวิตอีกแบบขึ้นมา เราต่างก็อ้างว่าปรารถนาความเป็นคน “มีความสามารถรอบด้าน” หรือความเป็นนุรุษหรือสตรีที่รู้ไปเสียทุกเรื่องซึ่งอยู่ภายในตัวเราทุกคน แต่ความหลากหลายเพียงอย่างเดียวในตัวเรากลับมีเพียงเครื่องสำอางที่ฉาบแต่ง ในความเป็นจริงเราทุกคนล้วนแต่ทำทุกอย่างเพื่ออดกลั้นไม่แสดงตัวตนออกไป ทำตัวเองให้พ้องกับคนอื่น เพื่อนิยามตัวเองว่าเป็นอะไรสักอย่างและเป็นอย่างนั้นอย่างเดียวกัน

เดฟเปลี่ยนช่องกลับไปดูดาราทกอีกครั้ง “หมอนี่นะ” เดฟพูดพร้อมกับส่ายหน้า แต่แค่ได้ยินเสียงพูดกระซิกโหยกฮากอันเป็นที่รู้จักดีเสียงนี้ก็จุดเมแกนกลับไปยังอดีตได้แล้ว มือของเขาเกาะเกี่ยวอยู่กับจีสตรีงของเธอ ใบหน้าซึ่งแนบชิดอยู่กับแผ่นหลังเธอนั้นสากและเปียกชื้นไปด้วยน้ำตา

“คุณเป็นคนเดียวที่เข้าใจผม แคลซี่...”

ใช่ เธอคิดถึงมัน เลวร้ายมากเลยใช่ไหม

เมแกนไม่คิดแบบนั้น แต่มันก็คอยหลอกหลอนเธอเรื่อยมา เธอทำผิดพลาดไปหรือเปล่า ความทรงจำเหล่านี้ถูกเธอล็อกเก็บไว้ในส่วนเล็กๆ ตรงกันขี้ของสมองมาตลอดเวลาหลายปี ความทรงจำเกี่ยวกับชีวิตของแคลซี่ เพราะไม่มีใครใช้ชื่อจริงกันในโลกแบบนั้น แต่แล้วเหมือนสองสามวันก่อนเธอกลับเลื่อนสลักปลดล็อกให้บานประตูได้แง้มออกเล็กน้อย ก่อนจะรีบปิดปังแล้วล็อกมันกลับเข้าที่ตามเดิม แต่เพียงแค่มองแค่นั้น แค่มองปล่อยให้แคลซี่ได้แอบมองเข้าไปในโลกระหว่างเมย์แกนกับเมแกนเพียงแวบเดียว ทำให้เธอจึงมั่นใจกว่ามันจะก่อให้เกิดผลที่สะท้อนกลับมาได้

เดฟพลิกตัวลงจากโซฟาแล้วตรงไปยังห้องน้ำโดยหนีบเอาหนังสือพิมพ์ไปด้วย เมแกนอ่านเครื่องทำแซนด์วิชแล้วหาขนมปังขาว ขณะที่เธอเปิดลิ้นชักโทรทัศน์ก็ดังขึ้น เสียงเรียกแหลมๆ แบบอิเล็กทรอนิกส์ดังไปทั่ว เคลี่ยื่นพิมพ์ข้อความอยู่ข้างโทรทัศน์โดยไม่สนใจแม้แต่นิด

“ลูกรับสายที่ได้ไหม” เมแกนถาม

“ไม่ใช่สายของหนูหรอกค่ะ”

เคลี่สามารถหยิบโทรทัศน์มือถือของตัวเองขึ้นมารับสายได้ด้วยความเร็วที่ทำให้เสียปืนไวอย่างเซอร์ฟิฟวแอต เอิร์ป ผู้ลั่นต้องยาเกรง แต่โทรทัศน์บ้านซึ่งใช้เบอร์ที่ส่งคมวัยรุ่นเมืองแคลเซิลตันไม่รู้จักนั้น ไม่อาจสร้างความสนใจ

แก่เด็กสาวได้เลยแม้แต่นิดเดียว

“ช่วยรับหน่อยเถอะ ขอร้อง”

“รับไปทำไมคะ ยังไงหนูก็ต้องส่งสายให้แม่อยู่ดี”

จอร์แดนผู้อยู่ในวัยสิบเอ็ดขวบมักเป็นคนที่ต้องการรักษาความสงบเสมอ เด็กชายจึงยกหูรับสาย “ฮัลโหล”

หนูน้อยฟังอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกว่า “คุณโทร. ผิดเบอร์แล้วละครับ” จากนั้นก็พูดสิ่งที่ทำให้แม่แกนหนาวเยือก “ที่นี่ไม่มีใครชื่อแคสซี่”

แม่แกนอ้างเรื่องคนส่งของที่มักจะจำชื่อเธอผิด ด้วยรู้ว่าลูกๆ ของเธอเป็นเด็กที่สนใจแต่เรื่องตัวเองได้ดีเสียจนไม่คิดสงสัยอะไรอยู่แล้ว เธอควยโทรศัพท์มาจากลูกชายและเดินหายเข้าไปในอีกห้อง

เมื่อเธอยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู เสียงที่ไม่ได้ยินมานานลิบเจ็ดปีก็เอ่ยขึ้น “ขอโทษทีนะที่โทร. มาแบบนี้ แต่ฉันคิดว่าเราต้องเจอกันหน่อยนะ”

แม่แกนไปส่งเคลี่ที่สนามซ้อมฟุตบอล

ถ้าดูจากโทรศัพท์ที่คาดไม่ถึงนั้น นับว่าเธอยังคงนิ่งและสงบได้ดีไม่น้อย แม่แกนจอดรถแล้วหันไปมองลูกสาวด้วยดวงตารัน

เคลี่พูด “อะไรคะ”

“เปล่าจ๊ะ ลูกจะซ้อมเสร็จก็โหมง”

“ไม่รู้จ๊ะ แต่เสร็จแล้วหนูอาจจะไปกับกามิแล้วก็ซัคกี้”

อาจจะก็คือ จะไป นั่นละ “ไปไหนกัน”

ยกโหล “เข้าเมืองคะ”

เป็นคำตอบแบบวัยรุ่นที่กำลังมดี “ตรงไหนของเมือง”

“หนูไม่รู้หรอกคะแม่” เด็กสาวตอบโดยทำเสียงรำคาญเล็กน้อย เคลี่อยากจะเลิกพูดเรื่องนี้ แต่ก็ไม่อยากให้แม่อารมณ์เสียจนไม่อนุญาตให้เธอไป “เราจะไปเที่ยวกันเฉยๆ นะคะ ได้ไหมคะ”

“ลูกทำการบ้านเสร็จหมดหรือยัง”

ทันทีที่ถามไป แม่แกนก็นึกเกลียดตัวเองขึ้นมาทันที ช่างทำตัวเป็นแม่อะไรแบบนี้ เธอยกมือขึ้นและพูดกับลูกสาว “ช่างมันดีกว่า ลูกไปเถอะ ขอให้สนุกนะ”

เคลี่มองแม่เหมือนกับว่าจู่ๆ แม่ก็มีแขนเล็ก ๆ ออกออกมาตรงหน้าผาก แต่แล้วเด็กสาวก็ยกโหลก่อนจะลงจากรถแล้ววิ่งไป แม่แกนมองตาม เธอมอง

อย่างนี้เสมอ ต่อให้ลูกจะโตพอที่จะเดินเข้าสนามเองได้แล้ว เธอก็ไม่สน เมแกนจะต้องมองดูจนกว่าจะแน่ใจว่าลูกสาวปลอดภัยดี

หลังจากนั้นลิบบานาก็ เมแกนก็ได้ที่จอดรถตรงหลังร้านสตาร์บัคส์ เธอดูนาฬิกา อีกสิบห้านาทีถึงจะได้เวลานัด

เธอซื้อกาแฟลาเต้แล้วเจอโต๊ะตัวหนึ่งที่ด้านหลัง โต๊ะทางด้านซ้ายมีกลุ่มคุณแม่มือใหม่กำลังคุยกันไม่หยุด ทุกคนต่างก็อดนอน เลื้อยผ้าเลอะเทอะ แต่มีความสุขสุดชีวิตและมีลูกพวงมาด้วย พวกเขาคุยกันเรื่องรถเข็นรุ่นใหม่ที่ดีที่สุด กับเรื่องที่ว่าคอกันเด็กรุ่นไหนพียง่ายที่สุด รวมถึงเรื่องที่ว่าพวกเขาให้ลูกกินนมแม่จนแค่ไหน นอกจากนี้ยังถกกันเรื่องสนามเด็กเล่นที่ปูพื้นด้วยเปลือกไม้สนซีดาร์กับพื้นเศษยาง เรื่องอายุที่ควรจะให้ลูกเลิกดูดจุกนมหลอก เรื่องคาร์ซีตที่ปลอดภัยที่สุด และเปรียบเทียบกันระหว่างเป็๋อุ้มลูกแบบสวมด้านหลังกับแบบสวมด้านหน้าแล้วก็แบบสวมไว้ด้านหลัง คนหนึ่งคุยไม่ถึงลูกชายชื่อท็อดดีว่าเป็น “เด็กที่อ่อนไหวต่อความต้องการของเด็กคนอื่นมาก แม้จะอายุเพียงแค่ขวบครึ่งก็ตาม”

เมแกนยิ้ม ใจนึกอยากจะได้กลับไปเป็นแบบพวกเขาอีกครั้ง เธอชอบช่วงที่ได้เป็นคุณแม่มือใหม่ แต่มันก็เหมือนช่วงอายุอื่นของชีวิตนั่นแหละ คือพอมองย้อนกลับไปก็จะมีสิ่งสงสัยว่าพวกเขาทำอะไรจนจะกะโหลกเพื่อเปิดสมอง เปลี่ยนความคิดตั้งแต่ตอนไหน เธอรู้ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบรรดาแม่ๆ เหล่านี้คืออะไร เริ่มจากการหาโรงเรียนเตรียมอนุบาลที่เหมาะสม เหมือนการตัดสินใจเรื่องนี้เป็นเรื่องขอขาดขาดตายเอาமாகๆ จากนั้นก็ต่อคิวรอให้ได้รับเลือกหาทางให้ลูกได้เล่นกับเพื่อนที่ดีมีระดับ ได้เข้าคลาสลิลิตเติลลิม ได้เรียนคาราเต้ ได้หัดเล่นลาครอส ได้เรียนหลักสูตรที่เน้นภาษาฝรั่งเศส ได้นั่งรถรับส่งกับเพื่อนเป็นประจำ แล้วความสุขก็จะกลายเป็นความตึงเครียด ความตึงเครียดแปรเปลี่ยนเป็นความจำเจ สามาทีเคยเข้าอกเข้าใจก็ค่อยๆ บูดบึ้งขึ้นเพราะเราไม่อยากมีเช็ทซ์เท่ากับก่อนมีลูก คุณที่เคยเป็นคูรัก คนที่เคยแอบหาทางทำเรื่องทะเลาะในทุกอย่างที่ทำได้ กลับแทบไม่เคยเหลือบแลอีกฝ่ายยามเบลอไปด้วยกันอีกต่อไป คุณคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่ มองมันเป็นเรื่องธรรมชาติที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แต่ก็กลับไม่เคยใส่ใจที่จะทำ คุณยังรักกัน บางทีอาจรักมากกว่าก่อนอีก แต่คุณไม่ใส่ใจโดยที่ต่างฝ่ายต่างก็ไม่พยายามแก้หรือมองไม่เห็นปัญหาจริงๆ คุณกลายเป็นคนดูแลลูก โลกของคุณหดเล็กลงจนมีขนาดและขอบเขตเท่าตัวลูกคุณเท่านั้น ทั้งหมดกลายเป็นเรื่องของมารยาท เป็นความอบอุ่นแน่นแฟ้น...และ

เป็นความคลุ้มคลั่ง ความน่าอึดอัด และความชินชา

“ແຫມ ແຫມ ແຫມ”

เสียงคุ้นหูทำให้เมแกนยิ้มโดยอัตโนมัติ เสียงนี้ยังคงมีความแหบห้าวเซ็กซี่ของวิสกี้ บุหรี่ และช่วงเวลาตึกตื้น ทุกคำที่เอ่ยล้วนมีเสียงหัวเราะซ่อนอยู่และเต็มไปด้วยนัยแฝงสองแง่สองง่าม

“หวัดดี ลอร์เรน”

ลอร์เรนยิ้มมุมปากให้เธอ ผมของลอร์เรนย่อมสืบลอนด์คุณภาพแถมยังพองฟูเกินไป ลอร์เรนเป็นสาวเจ้าเนื้อร่างใหญ่มีทรวดทรงและจะทำทุกอย่างให้คุณสังเกตเห็นทั้งหมดนี้ เสื้อผ้าของเธอจะเล็กกว่ารูปร่างจริงราวสองไซส์ แต่มันก็ยังคงดีสำหรับเธอ แม้จะผ่านไปหลายปี ลอร์เรนก็ยังคงสร้างความปลอดภัยได้ กระทั่งพวกแม่ๆ ยังหยุดเพื่อหันมาจ้องมองเธอด้วยความไม่ชอบใจเล็กน้อย ลอร์เรนมองตอบด้วยสายตาที่บอกว่าเธอรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ และบอกด้วยว่าพวกนั้นควรจะเอาความคิดที่ว่าไปทิ่มไว้ตรงไหน พวกแม่ๆ จึงหันหน้าหนีไป

“เธอดูดีนะ สาวน้อย” ลอร์เรนพูด

จากนั้นก็นั่งลงแบบมีลีลา ไซ้ มั่นผ่านมาลิบเจ็ดปีแล้ว ลอร์เรนเคยเป็นทั้งคนดูแลต้อนรับแขก ผู้จัดการ สาวเลิฟค็อกเทล และบาร์เทนเดอร์ ลอร์เรนใช้ชีวิตของเธออย่างเต็มที่ ใช้มันแบบสุดเหวี่ยง โดยไม่เคยนึกเสียใจ

“ฉันคิดถึงคุณนะ” เมแกนพูด

“อ้อ เห็นจากโพสต์การ์ดพวกนั้นก็รู้แล้ว”

“เรื่องนั้นฉันขอโทษ”

ลอร์เรนโบกมือห้ามเหมือนรำคาญที่เมแกนแสดงความเสียใจ เธอควานหาของในกระเป๋าก่อนจะหยิบบุหรี่ขึ้นมาหนึ่งตัว พวกแม่ที่อยู่ใกล้ๆ ผวาร์่องราวกับลอร์เรนหยิบปืนออกมา “ให้ตายสิ ฉันควรจุดไอ้นี้แล้วดูพวกหล่อนแผ่นแนบไปเลยดีไหม”

เมแกนโน้มตัวไปข้างหน้า “ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ฉันก็อยากถามหน่อย คุณหาฉันเจอได้ยังไง”

ยิ้มมุมปากนั้นกลับมาอีกครั้ง “ไม่เอาน่า ที่รัก ฉันรู้มาตลอดนั่นละ ฉันมีหูตาอยู่ทุกหนแห่ง เธอก็รู้ดีนี่”

เมแกนอยากถามต่อ แต่บางอย่างในน้ำเสียงของลอร์เรนบอกเธอให้ปล่อยเรื่องนี้ผ่านไป

“ดูเธอสิ” ลอร์เรนพูด “แต่งงานแล้ว มีลูก อยู่บ้านหลังโต ตรงที่จอดรถ
ที่นี่มีคาดีลแล็กเอสกาลาเดลีขาวหลายคันเขียว มีของของเธอในนั้นหรือเปล่า”

“เปล่า ของฉันเป็นอะเคเดย์จีเอ็มซีสีดำ”

ลอร์เรนพยักหน้าเหมือนคำตอบนี้มีความหมายอะไรบางอย่าง “ฉัน
ดีใจนะที่เธอพบหนทางที่นี่ แต่ถ้าให้พูดตรงๆ นะนะ ฉันเคยคิดมาตลอดว่าเธอ
น่าจะเป็นคนที่ชอบใช้ชีวิต รั้วใหม่ เหมือนอย่างฉันนะ”

ลอร์เรนหัวเราะออกมาเบาๆ พร้อมกับส่ายหน้า

“ฉันรู้” เมแกนพูด “ฉันเองก็แปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน”

“แน่ละสิ เด็กสาวทุกคนที่กลับเนื้อกลับตัวได้ก็เชื่อว่าจะเลือกเส้นทางนี้กัน
ทุกคนนี่นะ” ลอร์เรนมองเหม่อราวกับว่าความเห็นนี้เป็นแค่คำรำพึงผ่านๆ ทว่า
สตรีทั้งสองต่างก็รู้ดีว่ามันไม่ใช่ “เราเคยหัวเราะด้วยกัน จริงไหม”

“จริง”

“ฉันก็ยังหัวเราะอยู่นะ” เธอบอก “พวกนี้” เธอใช้สายตามองไปทาง
เหล่าแม่ๆ “คือฉันนะก็ชื่นชมอยู่หรอกนะ ชื่นชมจริงๆ แต่ไม่รู้สิ มันไม่ใช่
ตัวฉันนะ” เธอยกไหล่ “บางทีฉันอาจเห็นแก่ตัวเกินไป เหมือนฉันต้องการ
ให้คนมาสนใจอะไรแบบนี้ ฉันต้องการบางอย่างที่จะมาช่วยกระตุ้นเร้า”

“ลูกกระตุ้นเราได้นะ เชื่อฉันเถอะ”

“เธอ” เธอถาม แต่ดูก็รู้ว่าไม่เชื่อ “แห่ม ฉันดีใจนะที่ได้ยินแบบนี้”

เมแกนไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไรต่อดี “ตกลงคุณยังทำงานที่ลาแครีมอยู่หรือ”

“อ้อ ส่วนใหญ่ก็ทำงานบาร์เทนเดอร์นั่นละ”

“แล้วทำไมจู่ๆ ถึงโทรมา”

ลอร์เรนเล่นกับบัพหรีที่ยังไม่ได้จุด บรรดาแม่ๆ กลับไปคุยเรื่องสัพเพเหระ
กันเหมือนเดิม แต่ดูท่าทางกระตือรือร้นน้อยกว่าเดิมมาก พวกเธอคอยแอบมอง
ลอร์เรนเป็นระยะ ราวกับลอร์เรนคือไวรัสอะไรสักอย่างที่แพร่มาสู่ชีวิตขานเมือง
ของพวกเธอ โดยมีจุดประสงค์อยู่ที่การทำลายขานเมืองแห่งนี้

“ก็อย่างที่ฉันบอกไป ฉันรู้ตลอดแหละว่าเธออยู่ที่ไหน แต่ฉันไม่คิดจะพูด
หรอกนะ เธอก็รู้ใช่ไหม”

“ฉันรู้”

“แล้วตอนนี้ก็ไม่ได้อยากจะกวนเธอด้วย เพราะเธอหลุดพ้นไปแล้ว สิ่ง
สุดท้ายที่ฉันต้องการคือลากเธอกลับมา”

“แต่”

ลอร์เรนสบตาเมแกน “มีคนเห็นเธอ แต่ฉันน่าจะบอกว่าเห็นแคลซีมากกว่า”

เมแกนขยับตัวอยู่บนเก้าอี้

“เธอไปที่ลาแคร็มมาใช่ไหม”

เมแกนไม่พูดอะไร

“นี่ ฉันเข้าใจนะ เชื่อฉันเถอะ ถ้าฉันต้องแสร้งอยู่กลางแดดแบบนี้ทั้งวันล่ะก็” ลอร์เรนเอานิ้วหัวแม่มือชี้ไปยังกลุ่มแม่ๆ “ฉันคงยินดีสังเวสต์ต์ทั้งฟาร์ม แลกกับการออกไปเที่ยวกลางคืนอีกครั้งเดี๋ยวนี้เลย”

เมแกนก็มอมองกาแพของเธอราวกับมันอาจมีคำตอบอยู่ในนั้น เธอกลับไปไปที่ลาแคร็มจริงๆ แต่ก็แค่ครั้งเดียว เมื่อสองสัปดาห์ก่อนช่วงที่ใกล้วันครบรอบที่เธอหนีออกจากที่นั่น เธอกลับไปยังแอตแลนติกซิตีเพื่อร่วมสัมมนาอบรมและร่วมเทรดโชว์อันแสนน่าเบื่อ เมื่อลูกโตขึ้น เมแกนก็ตัดสินใจจะลองหางานทำในแวดวงอสังหาริมทรัพย์สำหรับที่อยู่อาศัย ช่วงสองสามปีที่ผ่านมาเธอเพิ่มความรู้อื่นๆเพิ่มเติมมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเทรนเนอร์ส่วนตัว โยคะ ทำเซรามิก และสุดท้ายก็เป็นการจับกลุ่มเขียนบันทึก ซึ่งแน่นอนว่าของเมแกนคือการเขียนนิยาย แต่ละกิจกรรมคือความพยายามสุดชีวิตที่จะหา “สิ่งเติมเต็ม” อันยากจะบรรยาย แต่เป็นสิ่งที่คนที่ไม่มีทุกอย่างแล้วต่างก็ใฝ่ฝันหา ในความเป็นจริง ทุกคนต่างเงยหน้ามองหา ทั้งที่จริงบางทีควรจะก้มมองต่ำมากกว่า มองหาจิตวิญญาณที่บรรลุลแล้ว ทว่าเมแกนก็รู้ดีแก่ใจมาตลอดว่าคำตอบอาจจะอยู่ในสิ่งที่พื้นฐานดั้งเดิมอันดิบเถื่อนนี่เอง

ถ้ามีใครถามเธอ เมแกนจะอ้างว่าเธอไม่ได้ตั้งใจไว้ มันปุปบับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่ในคืนที่สองที่เธอพักอยู่ที่ทรอปิคานา ซึ่งอยู่ห่างจากลาแคร็มเพียงแค่สองช่วงตึก เธอแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่รัดรูปที่สุดที่มีและไปเยียนคลับ

“คุณเห็นฉันหรือ” เมแกนถาม

“เปล่า แล้วฉันก็เดาด้วยว่าเธอคงไม่ได้มาเพื่อตามหาฉัน”

น้ำเสียงของลอร์เรนมีแววจีบปวด ตอนนั้นเมแกนเห็นเพื่อนเก่าอยู่ตรงหลังเคาน์เตอร์บาร์ แต่ก็ได้แค่มองอยู่ห่างๆ กลับนั้นกว้างและมีดี คนเราชอบหายตัวเข้าไปในที่แบบนี้ มันง่ายที่จะพรางตัวไม่ให้ใครมองเห็น

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะ...” เมแกนชะงัก “ถ้าฉันใครเห็น”

“ฉันไม่รู้ ว่าแต่มันจริงหรือเปล่า”

“ก็แค่ครั้งเดียว” เมแกนบอก

ลอร์เรนไม่พูดอะไร

“ฉันไม่เข้าใจ มันมีปัญหาตรงไหน”

“เธอกลับมาทำไม”

“มันสำคัญด้วยหรือ”

“ไม่สำคัญสำหรับฉันหรอก” ลอร์เรนตอบ “แต่มีตำรวจรู้เรื่องนี้ คนเดียวกับคนที่ตามมาเจอมาตลอดหลายปีนั่นละ หมอนั่นไม่เคยถอดใจนะ”

“แล้วคุณคิดว่าเขาจะตามตัวฉันเจอหรือไง”

“ใช่” ลอร์เรนพูด “ฉันว่าเขามีโอกาสไม่น้อยทีเดียวที่จะหาตัวเธอพบ”

“แปลว่าที่มาหาครั้งนี้ก็เพื่อมาเตือนฉัน”

“ก็ทำนองนั้น”

“มีอะไรอีกหรือเปล่า”

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าคืนนั้นเกิดอะไรขึ้น” ลอร์เรนพูด “แล้วก็ไม่อยากรู้ด้วย ตอนนั้นฉันมีความสุขดี ฉันชอบชีวิตของฉัน ฉันทำสิ่งที่พอใจกับคนที่พอใจฉันไม่ก้าวก่ายเรื่องคนอื่น เธอรู้ใช่ไหมว่าฉันหมายถึงอะไร”

“รู้”

“ซึ่งฉันอาจจะเข้าใจผิดก็ได้นะ คือเธอก็รู้ว่ากลับนั้นนะเป็นยังไง แสงมันน้อยจะตาย แล้วมันก็ผ่านมา...สิบเจ็ดปีแล้วใช่ไหม ดังนั้นฉันอาจจะมองพลาดก็ได้ ฉันเห็นแค่ใจเดียว แต่เท่าที่รู้คือมันเป็นคืนเดียวกันกับที่เธอโผล่มา แต่เรื่องที่เธอกลับมาเกี่ยวกับเรื่องที่มีคนหายไปเพิ่มนี้สิ”

“คุณพูดเรื่องอะไรของคุณ ลอร์เรน คุณเห็นอะไร”

ลอร์เรนเงยหน้าแล้วกลืนน้ำลาย “สจวร์ต” เธอตอบพลางเล่นมุขที่ขี้ขังไม่ได้จุด “ฉันคิดว่าฉันเห็นสจวร์ต กรีน”

เจ้าหน้าที่สืบสวน บรูม เดินเข้าไปในบ้านที่ดูมีตมณฑลทางตอนใต้
 เขื่อนใหญ่ก่อนจะกดกริ่ง ซาราห์เป็นคนมาเปิดประตูแล้วพูดโดยแทบไม่เหลียว
 มองว่า “เชิญค่ะ” บรูมเข็ดท้อด้วยความรู้สึกก้อนหินเล็กๆ เขาถอดเสื้อโค้ด
 กั้นฝนตัวเก่าพาดไว้กับแขน ในบ้านหลังนี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลยแม้จะผ่านไป
 นานหลายปี ไม่ว่าจะเป็ไฟฟ้าลุ่มแบบโบราณ โซฟาหนังสีชาว เก้าอี้เอนเก้าอี้
 ตรงมุมห้อง ทั้งหมดนี้ล้วนเหมือนเดิม กระทั่งภาพถ่ายบนหิ้งเหนือเตาผิงก็
 ไม่เคยมีการลับเปลี่ยน เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างน้อยห้าปีที่ซาราห์เคยวางรองเก้าอี้
 สำหรับใส่ในบ้านของสามีทิ้งไว้ข้างเก้าอี้เอนนอนตัวเก่าตัวนั้น แต่ตอนนี้มัน
 ไม่อยู่แล้ว ทว่าเก้าอี้ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม บรูมนึกสงสัยว่าจะเคยมีใครมา
 นั่งเก้าอี้ตัวนี้บ้างไหม

มันเหมือนว่าบ้านหลังนี้ปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตต่อ เหมือนผนังกับเพดาน
 กำลังรอคอยด้วยความโศกเศร้า หรือไม่ก็อาจจะกำลังคาดเดา เพราะคนเรา
 ล้วนต้องการคำตอบ ต้องการคำเฉลยในตอนท้าย บรูมรู้ว่าความหวังอาจเป็น
 สิ่งที่วิเศษ แต่ความหวังนี้อาจจะขี้เราซ้ำได้ในทุกเมื่อเชื่อวันเช่นกัน ความหวัง
 สามารถเป็นสิ่งที่โหดเหี้ยมที่สุดในโลกได้

“คุณไม่ได้มางานครบรอบนะคะ” ซาราห์พูด

บรูมพยักหน้า เขายังไม่พร้อมจะบอกเธอว่าเพราะอะไรถึงไม่ได้มา “เด็ก ๆ
 เป็นไงบ้าง”

“สบายดีค่ะ”

ตอนนี้ลูกๆ ของซาร่าห์โตขึ้นมากแล้ว ซูซี่เป็นนักศึกษาปีสามที่บัคเนลล์ ขณะที่แบรนดอนเป็นนักเรียนมัธยมปลายปีสุดท้าย ทั้งคู่ยังเป็นแค่เด็กทารกอยู่ ตอนที่พ่อของพวกแกหายตัวไป ซาดการติดต่อบ้านช่องแชนเรียบร้อยหลังนี้ และคนที่รักเขาก็ไม่มีใครได้พบเห็นเขากัน บรูมไม่เคยโชคดีได้เลย แต่ก็ไม่เคยปล่อยมือจากคดีนี้เหมือนกัน เราไม่ควรเอาตัวเองไปพัวพันมาก เรื่องนี้เขารู้ดี แต่เขาก็เป็นเช่นนั้น เขาเคยไปร่วมงานแต่งงานของซูซี่ เคยช่วยสอนวิธียोगลูกเบสบอลให้แบรนดอน แล้วเมื่อสิบสองปีก่อนก็เคยถึงขั้นตีกับซาร่าห์มากเกินไป ก่อนที่จะ เอ่อ ค้างที่บ้านนี้ตลอดคืน ซึ่งเป็นเรื่องที่สร้างความละเอียดให้เขาเป็นอย่างมาก

“งานใหม่เป็นไงบ้างครับ” บรูมถามเธอ

“ดีค่ะ”

“น้องสาวคุณจะมาเยี่ยมใช่ไหม”

ซาร่าห์ถอนใจ “ค่ะ”

ซาร่าห์ยังคงเป็นหญิงที่ดูดี ดวงตาของเธอมีรอยตีนกา และริ้วรอยรอบริมฝีปากก็ลึกขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป แต่การมีอายุก็เป็นสิ่งที่เหมาะสำหรับผู้หญิงบางคน ซึ่งซาร่าห์ก็คือหนึ่งในนั้น

แล้วเธอก็ยังเป็นผู้ที่รอดชีวิตจากมะเร็ง รอดมานานกว่าสี่สิบปีแล้วตอนนี้ เธอเคยบอกเรื่องนี้ให้บรูมฟังในครั้งแรกที่พบกัน โดยต่างก็นั่งอยู่ในห้องห้องนี้ ตอนที่เขามาที่นี่เพื่อสืบเรื่องการหายตัวไป ซาร่าห์อธิบายว่า การวินิจฉัยนั้นมีขึ้นตอนที่เธอตั้งท้องซูซี่ และยืนยันว่าถ้าไม่เป็นเพราะสามี เธอคงไม่รอด เธออยากให้บรูมเข้าใจเรื่องนี้ แล้วเมื่อการพยากรณ์โรคแย่งลง เมื่อเคมีบำบัดทำให้ซาร่าห์อาเจียนไม่หยุด เมื่อเธอผม่วรง หรูดโทรม เมื่อร่างกายเริ่มผุพัง เมื่อใครต่อใครรวมถึงตัวซาร่าห์เองไม่เหลือความหวัง...คำนี้อีกแล้ว...มีเพียงเขาและเขาผู้เดียวเท่านั้นที่ยืนยันหยดอยู่ข้างเธอ

ซึ่งก็เป็นการพิสูจน์ที่ได้ดีอีกครั้งว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นไม่มีอะไรจะอธิบายถึงความซับซ้อนและความเสแสร้งของมันได้

เขาเฝ้าอยู่กับเธอ ตะแห่หน้าผากเธอตอนดึก หยิบยาให้ จูบที่แก้ม แฝมยังกอดร่างสันสะท้อนของเธอไว้ รวมถึงทำให้เธอรู้สึกว่าได้ได้รับความรัก

เธอจ้องตาบรูมและเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้เขาฟังเพราะเธออยากให้เขาเกาะติดคดีนี้ อย่ามองว่าสามีเธอเป็นแค่คนที่หนีไป อยากให้เขามีอารมณ์ร่วมให้เขาช่วยตามหาเนื้อคู่ของเธอ เพราะเธออยู่โดยไม่มีเขาไม่ได้

สิบเจ็ดปีต่อมา แม้ว่าจะได้รู้ถึงความจริงอันยากจะรับ แต่บรูมก็ยังอยู่
ขณะที่ถิ่นฐานที่อยู่ของสามีและเนื้อคู่ของซาราห์ยังคงเป็นความลับดำมืด

ตอนนี้บรูมเหลือบตาขึ้นมองเธอแล้ว “ก็ดีสินะ” เขาพูดพลางฟังเสียงพละม
ของตัวเอง “หมายถึงเรื่องพี่น้องสาวคุณจะมานะ ผมรู้ว่าคุณชอบเวลาน้องคุณ
มาเยี่ยม”

“ใช่ค่ะ มันยอดเยี่ยมมาก” ซาราห์พูด เสียงเธอราบเรียบจนสามารถสอดเข้า
ช่องไม้บานประตูได้โดยที่เดียว “บรูม”

“ครับ”

“คุณกำลังพยายามชวนคุยเฉไฉนะ”

บรูมก็มองสองมือของตัวเอง “ผมก็แค่พยายามทำตัวดี ๆ”

“ไม่จริง จะบอกให้เห็นว่าคุณไม่ได้แค่อยากทำตัวดี ๆ หลอกบรูม แล้วคุณ
ก็ไม่เคยเฉไฉชวนคุยด้วย”

“พูดได้ดี”

“ตกลงยังงัยคะ”

แม้จะมีของตกแต่งมากมายอย่างภาพเขียนสีเหลืองสดกับดอกไม้ที่เพิ่ง
ตัดจากต้น ลิงเดี่ยวที่บรูมมองเห็นกลับเป็นความเลื่อมโทรม เวลาหลายปีแห่ง
ความไม่รู้ได้ทำลายครอบครัวนี้ไปแล้ว เด็ก ๆ ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากอยู่
หลายปี ซูซี่เจอข้อหาฆ่าแล้วขบสองครั้ง แบนดอนก็เคยโดนจับข้อหาครอบครอง
ยาเสพติด บรูมเป็นคนช่วยทั้งคู่ให้รอดจากปัญหา บ้านหลังนี้ยังดูเหมือนว่า
พอเพิ่งหายตัวไปเมื่อวาน ถูกแช่แข็งอยู่ในกาลเวลา รอวันที่พอจะกลับมา

ซาราห์ตาโตขึ้นเล็กน้อยราวกับถูกการรับรู้อันเจ็บปวดพุ่งเข้าโจมตี “คุณ
พบ...”

“เปล่า”

“ถ้าอย่างนั้นอะไรล่ะ”

“มันอาจไม่มีอะไรก็ได้” บรูมพูด

“แต่”

บรูมนั่งลงโดยเอาท่อนแขนเท้าลงบนต้นขาและเอาหน้าซบกับฝ่ามือทั้งสอง
เขาสูดหายใจลึกก่อนจะมองเข้าไปในดวงตาอบซ้ำคุณั้น “มีคนในพื้นที่หายไ
อีกคน คุณอาจจะเห็นในข่าวแล้ว คนที่หายไไปชื่อคาร์ลตัน ฟลินน์”

ซาราห์ทำหน้าง “ที่คุณว่าหายตัว--”

“ก็ทำนองว่า...” เขาชะงัก “ที่แรกคาร์ลตัน ฟลินน์ ก็ใช้ชีวิตอยู่ดี ๆ แต่

ทันได้นั้นก็ พรีบ หายตัวไปเฉยๆ ไม่เหลือร่องรอยใดๆเลย”

ซาร่าห์พยายามทำความเข้าใจถึงสิ่งที่เขากำลังบอก “แต่...ตอนแรกคุณบอกฉันเองไม่ใช่หรือว่าคนเราก็หายไปเป็นปกติอยู่แล้ว”

บรูมพยักหน้า

“บางครั้งก็ไปด้วยความสมัครใจของตัวเอง” ซาร่าห์พูดต่อ “บางครั้งก็ไม่ใช่ แต่มันก็เกิดขึ้นตลอดเวลา”

“ถูกต้อง”

“สรุปว่าหลังจากสามีนฉันหายตัวไปสิบเจ็ดปี ก็มีชายอีกคนที่ชื่อคาร์ลตัน ฟลินน์ นี่หายไปเหมือนกัน ฉันไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวข้องกันยังไงเลย”

“ก็อาจจะไม่เกี่ยวข้องอะไรกัน” บรูมเห็นด้วย

เธอขยับไปใกล้เขามากขึ้น “แต่”

“แต่นั้นแหละคือเหตุผลที่ทำให้ผมไม่ได้มางานวันครบรอบ”

“หมายความว่าไง”

บรูมไม่รู้ว่าควรพูดมากน้อยแค่ไหน เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองรู้แน่ชัดแค่ไหนแล้ว เขากำลังพยายามตั้งข้อสันนิษฐานข้อหนึ่งอยู่ เป็นข้อที่ทำให้เขารู้สึกตึงเครียดและนอนไม่หลับ แต่ตอนนี้มันก็เป็นเพียงข้อเดียวที่เขาคิดได้

“วันที่คาร์ลตัน ฟลินน์ หายตัวไป” เขาพูด

“ทำไมคะ”

“มันเป็นสาเหตุที่ทำให้ผมไม่ได้มาที่นี่ เขาหายตัวในวันครบรอบพอดีสิบแปดกุมภาพันธ์ สิบเจ็ดปีพอดีนับจากวันรุ่งขึ้นของวันที่สามีนคุณหายตัวไป”

ซาร่าห์ดูจะอึ้งไปครู่หนึ่ง “สิบเจ็ดปีนับจากวันรุ่งขึ้น”

“ใช่”

“หมายความว่าไงคะ สิบเจ็ดปี มันอาจจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ ถ้ามันเป็นหน้าปี สิบปี หรือยี่สิบปีก็ว่าไปอย่าง แต่สิบเจ็ดปีนี่นะ”

เขาไม่พูดอะไร แต่ปล่อยให้เธอได้คิดเอาเองครู่หนึ่ง

ซาร่าห์พูด “ฉันคิดว่าคุณคงไปหาข้อมูลเรื่องคนหายเพิ่มถูกไหม เพื่อดูว่ามันมีรูปแบบหรือเปล่า”

“ใช่”

“แล้วไงต่อ”

“ก็มีแค่สองคนนี่แหละที่เราารู้ชัดและหายไปในวันที่สิบแปดกุมภาพันธ์ สามีนคุณกับคาร์ลตัน ฟลินน์”

“เรารู้ชุดหรือ” เธอถาม

บรูมผ่อนลมหายใจยาว “ปีก่อนในวันที่สิบสี่มีนา มีรายงานว่าคุณในพื้นที่ที่ชื่อสติเฟิน คลาร์กสัน หายตัวไป สามปีก่อนหน้าก็มีรายงานว่ามีคนหายไปอีกในวันที่สิบเจ็ดกุมภาพันธ์”

“หาตัวไม่พบทั้งคู่เลยหรือ”

“ใช่”

ซาราห์กลืนน้ำลาย “ฉันบางทีมันอาจไม่เกี่ยวกับวันที่ แต่อาจจะต้องตรงเดือนกุมภาพันธ์กับมีนาคม”

“ผมไม่คิดอย่างนั้นนะ หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้คิดอย่างนั้นในตอนแรก เพราะว่าชายอีกสองคนคือปีเตอร์ เบอร์แมน กับเกริกก์ แวกแมน มีลิตซ์ หายตัวไปก่อนหน้านั้นอีก คนหนึ่งเป็นคนเร่ร่อน ส่วนอีกคนเป็นคนขับรถบรรทุก ทั้งสองคนต่างก็โสดแล้วก็ไม่ค่อยจะมีญาติพี่น้องมากนัก ถ้าคนแบบนี้ไม่กลับบ้านภายในยี่สิบชั่วโมงล่ะก็ ใครจะไปสังเกตเห็น แน่จน คุณสังเกตเห็น แต่ถ้าเขาโสดแล้ว หรือเป็นคนที่ไม่เดินทางบ่อย...”

“เขาก็อาจจะหายตัวไปนานหลายวันหรือหลายสัปดาห์กว่าจะมีคนแจ้งความ” ซาราห์จับประโยคให้

“หรืออาจจะนานกว่านั้น”

“แปลว่าชายสองคนนี้อาจจะหายตัวไปในวันที่สิบแปดกุมภาพันธ์เหมือนกัน”

“มันไม่ง่ายแบบนั้นนะสิ” บรูมพูด

“ทำไมคะ”

“เพราะยิ่งผมมองลึกเข้าไปเท่าไร รูปแบบมันก็ยิ่งยากจะพันธงมากขึ้นเท่านั้น อย่างเช่นแวกแมนน่าจะมาจากเมืองบัฟฟาโล เขาไม่ใช่คนพื้นที่ ไม่มีใครรู้ว่าเขาหายตัวไปไหนหรือหายไปตอนไหน แต่ผมยังสามารถแกะรอยการเคลื่อนไหวของเขาได้มากพอที่จะรู้ว่าเขาน่าจะเคยเดินทางเข้าออกแอตแลนติกซิตีเมื่อเดือนกุมภาพันธ์”

ซาราห์ฟังแล้วคิด “คุณพูดถึงคนห้าคนรวมสจวร์ตในรอบสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา มีคนอื่นอีกไหม”

“มีและไม่มี รวมแล้วผมพบคนเก้าคนที่มีลักษณะตรงกับรูปแบบค่อนข้างน้อยมาก แต่ก็มียุคคิดที่ข้อสันนิษฐานพอจะตรงบ้าง”

“ตัวอย่างเช่นอะไร”

“เมื่อสองปีก่อน มีรายงานว่าผู้ชายชื่อไคลด์ ฮอร์เนอร์ ซึ่งอาศัยอยู่กับ

แม่หายตัวไปในวันที่สิบเจ็ดกุมภาพันธ์”

“สรุปว่าไม่ใช่วันที่สิบแปดกุมภาพันธ์”

“ไม่น่าใช่”

“หรืออาจเป็นที่เดือนกุมภาพันธ์ก็ได้”

“อาจเป็นได้ นี่แหละปัญหาของการตั้งข้อสันนิษฐานหรือรูปแบบ มันต้องใช้เวลา ผมยังรวบรวมหลักฐานอยู่เลย”

ดวงตาของเธอคลอด้วยน้ำตา เธอกะพริบตาไล่มันไป “ฉันไม่เห็นเข้าใจทำไมไม่มีใครดูออกเลย ในเมื่อมีคนหายตัวไปมากมายขนาดนี้”

“จะให้เห็นอะไรล่ะ” บรูมถาม “ให้ตายสิ ผมเองยังเห็นอะไรไม่ชัดเจนขนาดนั้นเลย มีคนหายเป็นประจำอยู่แล้ว ส่วนมากหนีไปเอง คนพวกนี้ส่วนใหญ่ถ้าไม่ถึงแตกก็ไม่มีสมบัติ หรือไม่ก็ถูกเจ้าหน้าที่ตามไล่บี้ ก็เลยหนีไปเริ่มชีวิตใหม่ โดยจะเดินทางเข้าไปอีกฟากของประเทศ บางทีก็เปลี่ยนชื่อนามสกุล หรือบางทีก็อาจจะไม่เปลี่ยน แต่หลายคนนะ...นั่นแหละ ไม่มีใครตามหาคนพวกนี้หรอก ไม่มีใครอยากจะทำตามหาคนเหล่านี้ มีภรรยาอยู่คนที่ผมได้คุยมาขอรับรองผมว่าอย่าตามหาสามีเธอเลย เธอมีลูกกับหมอนั้นสามคน เธอคิดว่าเขาคงหนีไปกับ... พุดตามที่เธอบอกเลยนะ กับ ‘โสภณีส่าสอน’ ซึ่งนั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ”

ทั้งสองเงยไปพักใหญ่

“แล้วก่อนหน้านี้ล่ะ” ซาราห์ถาม

บรูมรู้ว่าเธอหมายความว่าอะไร แต่เขาก็ยังถามกลับไป “ก่อนหน้านี้หรือ”

“ก่อนสจวร์ตนะ ก่อนหน้าสามีฉัน มีใครหายตัวไปบ้างหรือเปล่า”

เขาเสยผมแล้วเงยหน้าขึ้น ทั้งสองสบตากัน “ไม่มีนะ เท่าที่ผมรู้” บรูมพุด “ถ้านี่คือรูปแบบ มันก็เริ่มที่สจวร์ตนี่แหละ”

เสียงเคาะปลุกให้เรย์ตื่น

พอหรีตาลีมีขึ้นข้างหนึ่งเขาก็นึกเสียใจทันที แสงสว่างส่องผลไม่ต่างจาก
กรีซแหลม เขาต้องเอามือกุมขมับทั้งสองข้างไว้เพราะกลัวว่ากะโหลกอาจแตก
ออกเป็นสองซีกจากอะไรก็ตามที่กำลังหุบโครมอยู่ภายในตอนนี้

“เปิดประตู เรย์”

เสียงเฟสเตอร์เรียก

“เรย์”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก แต่ละครั่งล้วนกระแทกเข้าไปถึงด้านในขมับ
ของเรย์ราวกับเป็นไม้หน้าสาม เขาเหวี่ยงขาสองข้างลงจากเตียงด้วยหัวที่หมุนตัว
ก่อนจะพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง ถัดจากเท้าขวาของเขาเป็นขวดแจ๊ค
แดเนี่ยลส์เปล่าๆ โอ้ย เขาคงหลับไป เอ้อ ไม่สิ น่าจะเป็นอีกครั้งที่เขา “วูบไป”
บนโซฟา โดยไม่แม้แต่จะเสียเวลาดึงเตียงใต้โซฟาออกมา ไม่มีผ้าห่ม ไม่มีหมอน
คอเขาก็จะปวดเหมือนกัน แต่มันบอกยากเมื่ออาการปวดกำลังเต้นเร้าอยู่

“เรย์”

“แบ็บ” เขาพูด เพราะบอกตรงๆว่าไม่สามารถค้นเสียงได้มากกว่านี้
อีกแล้ว

ความรู้สึกนี้มันเหมือนคนเมาค้างแบบยกกำลังสิบ ชั่วอึดใจแรกๆ เรย์
นึกไม่ออกเลยว่าคืนก่อนเกิดอะไรขึ้นบ้าง อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เขาเกิดความ
ไม่สบายตัวขนาดนี้ แต่กลับนึกย้อนถึงครั้งล่าสุดที่เคยรู้สึกแบบนี้แทน ก่อนที่

ทุกอย่างในชีวิตจะถึงจุดจบ ตอนนั้นเขาเป็นช่างภาพข่าว ทำงานให้กับสำนักข่าว เอพี ออกเดินทางไปกับกองพันทหารราบที่ยี่สิบสี่ในอิรักระหว่างสงครามอ่าว เปอร์เซียครั้งที่หนึ่ง และไปเจาะระเบิดพอตี ตอนแรกทุกอย่างก็มีดสนิท จากนั้น ความเจ็บปวดจึงตามมา ทีแรกเขารู้สึกเหมือนตัวเองสูญเสียไปข้างหนึ่งเลย ทีเดียว

“เรย์”

หยุดยาวอยู่ข้างเตียงเขา ยากับเหล่าคือคู่ออกเทलयามดึกอันแสน สมบูรณ์แบบ เขาไม่รู้ว่าเขากินไปมากแค่ไหนแล้ว และกินตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็ ตัดสินใจไปว่าช่างมัน ก่อนจะกินยาเพิ่มอีกสองเม็ดแล้วฝืนลุกขึ้นเดินโผล่ ไปที่ประตู

และพอเปิดประตู เฟลเตอร์ก็ร้อง “ว้าว”

“อะไร”

“นายเหมือนคนที่ถูกฝูงจิ้งจอกตัวใหญ่ยักษ์จับมาทำทาสรักอย่างนั้นแหละ”

อา เฟลเตอร์ “ก็โหมงแล้ว”

“สามโหมง”

“อะไรนะ บ่ายสามเลยเหรอ”

“ใช่ เรย์ บ่ายสาม เห็นแสงข้างนอกไหม” เฟลเตอร์พยักพยิดไปด้านหลัง เขาทำเสียงเหมือนครุสอนเด็กอนุบาล “เวลาบ่ายสามโหมงจะเป็นเวลาที่มีแสงสว่าง แต่ถ้าตีสามมันจะมีดี ฉันวาดภาพประกอบให้ได้นะถ้านายต้องการ”

อย่างกับเขาอยากฟังคำเสียดสีนั้นแหละ แปลกจริง เขาไม่เคยหลับนาน เกินแปดชั่วโมงมาก่อน แต่นี่บ่ายสามแล้ว อาการวูบครั้งนี้คงจะสาหัสไม่น้อย เรย์กระเถิบถอยเพื่อให้เฟลเตอร์เข้ามาในห้อง “มานี่มีอะไรอะไรหรือเปล่า”

เฟลเตอร์ซึ่งตัวโตกั่มมุดเข้ามาในห้อง จากนั้นก็มองไปรอบๆ ก่อนจะ พยักหน้าและบอกว่า “เฮ้โฮ เละเตะอะไรแบบนี้”

“เออ” เรย์บอก “ดูจากค่าแรงที่นายจ่าย นายคิดว่าฉันควรจะอยู่ใน แมนชั้นหลังใหญ่แบบมีรั้วรอบๆ หรือไง”

“ฮ่า!” เฟลเตอร์ชี้เขา “เสร็จเลยฉัน!”

“นายมีอะไร”

“เฮ้อนี่”

เฟลเตอร์ล้วงเข้าไปในกระเป๋าแล้วหยิบกล่องส่งให้เรย์

“ให้นายไว้ใช้จนกว่าจะซื้อกล่องใหม่ได้”

“ซึ่งน่าดู” เรย์พูด

“แหม ก็นายทำงานดีนี่ แถมนายยังเป็นลูกน้องคนเดียวของฉันที่ไม่ได้ติดยาด้วย นายกินแต่เหล้า มันทำให้นายเป็นลูกน้องดีเด่นของฉันเชียวนะ”

“เรากำลังมีช่วงเวลาอันอ่อนโยนกันอยู่หรือไง เฟสเตอร์”

“เรื่องนั้นก็ใช่” เฟสเตอร์พูดพร้อมกับพยักหน้า “แล้วฉันก็หาคนอื่นมาทำงานของจอร์จ เควลเลอร์ คินนี่ไม่ได้ด้วย ว้าว นี่เราเจออะไรเนี่ย” เฟสเตอร์ชี้ไปที่กองยา “อุตสาหกรรมเรื่องไม่เล่นยา”

“มันเป็นยาแก้ปวดนะ ฉันโดนทุบเมื่อคินนะ จำไม่ได้หรือไง”

“เออ แต่ถึงงั้นก็เถอะ”

“นี่แปลว่าฉันเสียตำแหน่งยอดลูกน้องดีเด่นประจำเดือนไปหรือเปล่า”

“ยังไม่เสียตราใบใดที่ฉันยังไม่เจอเข็มฉีดยาในนี้”

“คินนี่ฉันไม่อยากทำงานนะ เฟสเตอร์”

“อะไร นายจะเอาแต่นอนอยู่บนเตียงทั้งวันหรือยัง”

“ใช่ ก็ตั้งใจอย่างนั้น”

“เปลี่ยนความตั้งใจไปเลย ฉันต้องการนายนะ แล้วฉันก็ยินดีจ่ายเพิ่มให้เท่าครึ่งด้วย” เขามองไปรอบห้องพลางขมวดคิ้ว “แต่ไม่ใช่เพราะนายจำเป็นต้องใช้เงินหรืออะไรหรอกนะ”

เฟสเตอร์กลับไปแล้ว เรย์ตั้งน้ำต้มให้เดือด เตรียมชงกาแฟ เสียงคนพูดภาษาอูรดูดังลั่นมาจากชั้นบน ดูเหมือนพวกเด็ก ๆ จะกลับจากโรงเรียนแล้ว เรย์เดินไปห้องน้ำแล้วยืนแช่อยู่ใต้ฝักบัวจนน้ำหายร้อน

ร้านไมโลล์เดลีที่อยู่ไม่ไกลท่าแซนด์วิชเบคอนผักกาดหอมมะเขือเทศได้ร่อยมาก เรย์สวามิภักดิ์กับกลัวว่ามันจะหาทางหนี เขาพยายามคิดแต่เรื่องงานที่อยู่ในมือโดยไม่มองถึงอะไรที่ไกลกว่านั้น เขาถามถึงหลังของไมโลว่าเป็นอย่างไบบ้าง แล้วก็ล้วงหยิบเงินในกระเป๋า ส่งยิ้มให้ลูกค้าอีกคน จากนั้นก็ซื้อหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เขาพยายามทำให้สงบและอยู่กับปัจจุบัน ไม่มองไปข้างหน้าเพราะเขาไม่อยากคิดถึงเลือดนั้นอีก

เขาอ่านหนังสือพิมพ์ บทความหัวข้อ **คนในพื้นที่หายตัวไป** ลงภาพเดียวกับภาพที่เขาเห็นจากข่าวโทรทัศน์เมื่อคินนี่ คาร์ลตัน ฟลินน์ ทำปากจู๋ ตัวสับสนตามแบบฉบับนี้เอง หมอนี่มีผมสีเข้มที่แหลมชี้ มีรอยสักตามกล้ามเนื้อ ผิวเนียนเหมือนผิวเด็ก แถมยังมีท่าทางเหมือนพวกที่เหมาะสมจะไปออกรายการเรียลิตี้โชว์ทั้งหลายของนิวเจอร์ซีย์ ซึ่งเน้นเสนอวาทกรรมอันอ่อนไหวของตัวเองและไร้การพัฒนา

ที่เรียกพวกสาว ๆ ว่า “ดินระเบิด”

คาร์ลตัน ฟลินน์ มีประวัติทำร้ายร่างกายสามครั้ง เขาอายุสี่สิบหกปี เคยหย่าร้างมาก่อน และ “ทำงานให้กับบริษัทชัฟฟพลายที่มีชื่อเสียงของบิดา”

เรย์พับหนังสือพิมพ์แล้วเห็นไว้ได้แขน เขาไม่อยากจะคิดถึงเรื่องนี้ เขาไม่อยากจะคิดถึงภาพของคาร์ลตัน ฟลินน์ ที่อยู่ในคอมพิวเตอร์เขา หรือสงสัยว่าทำไมต้องมีคนทำร้ายเขาเพื่อชิงภาพที่วางนี้ด้วย เขาอยากจะลืมเรื่องนี้ไปเสีย อยากใช้ชีวิตต่อไป ทีละวัน ทีละช่วงเวลา

ปิดการรับรู้ เอาชีวิตรอดไปวัน ๆ ให้เหมือนกับที่เข้ามาตลอดสิบเจ็ดปี
แล้วมันช่วยนายได้ยังไงบ้าง เรย์

เขาหลับตาแล้วปล่อยให้ตัวเองใจลอยไปถึงความทรงจำที่มีต่อแคลซี ตอนนั้นเขายืนอยู่ด้านหลังคลับ ร่างกายอุ่นกำลังดีเพราะเหล่าที่ดื่ม และกำลังมองเธอเต้นอยู่บนตักของชายคนหนึ่งด้วยท่าที่ดูเหมือนเธอหลงรักทุกอณูของหมอนั้น ทว่าเขากลับไม่รู้สึกรังเกี้ยวเลยแม้แต่นิดเดียว แคลซีมองข้ามไหล่ชายคนนั้นมาที่เขา มองด้วยสายตาที่สามารถทำให้ใจละลายได้ เขาส่งยิ้มตอบกลับไป รอเวลาที่จะได้อยู่ตามลำพัง ด้วยรู้ว่าสุดท้ายเมื่อหมดวันแล้ว (หรือหมดคืน) เธอจะเป็นของเขาคนเดียว

อากาศรอบตัวแคลซีนั้นร้อนแรงเสมอ มีทั้งความสนุก ความโลดโผน และความบันเทิงใจ غمยังมีความอบอุ่น ความอารี ตลอดจนความเฉลียวฉลาด เธอจะทำให้เราอยากถอดเสื้อผ้าเธอแล้วจับโยนลงไปบนเตียงที่อยู่ใกล้ที่สุด แต่ขณะเดียวกันก็อยากจะทำใจโผล่รักให้แก่เธอสักโผล่ ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกวาบ หลอมละลาย แผลเผยอย่างเชื่องช้า หรือทำให้หัวใจอบอุ่น แคลซีสามารถทำทั้งหมดที่ว่ามานี้ได้ในเวลาเดียวกัน

ผู้หญิงแบบเธอนี้แหละ มันก็ต้องแลกด้วยอะไรบางอย่าง ถูกไหม

เขานึกถึงภาพที่ถ่ายข้างซากปรักหักพังในสวนนั้น มันคือสิ่งที่คนร้ายต้องการจริงหรือ แต่ไม่น่าเป็นไปได้เลย เขาคงนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงความเป็นไปได้ต่าง ๆ ก่อนจะตัดสินใจ

เขาซ่อนตัวมานานพอแล้ว เขาต้องกลายเป็นสภาพจากช่างภาพข่าวคนดังไปเป็นคนใช้ศูนย์บำบัดเลวร้ายนั้น และจากที่เคยมีความสุขในเมืองแอตแลนติกซิตี ก็กลายเป็นต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป เขาย้ายไปอยู่ลอสแอนเจลิส ทำงานเป็นปาปารัสซีเต็มตัว ก่อนจะสร้างปัญหาให้ตัวเองอีกแล้วย้ายกลับมาที่นี่ตามเดิม ทำไม ทำไมไม่ถึงกลับมาอยู่ที่ซึ่งเขาเคยสูญเสียทุกอย่างไปถ้าไม่เป็นเพราะ...

ถ้าไม่เป็นเพราะมีบางอย่างดึงดูดให้เขากลับมา ถ้าไม่เป็นเพราะมีบางอย่างเรียกร้องให้เขากลับมาที่นี้และค้นหาความจริง

แคลสซี

เขากะพริบตาไล่เธอไปแล้วกลับขึ้นรถ จากนั้นก็ขับไปที่สวนนั้น จุดจอดรถเดิมที่เขาเคยใช้อยู่แทบทุกวันยังคงเปิดอยู่ เรย์อาจจะอธิบายเป็นคำพูดไม่ถูกว่าอะไรทำให้เขากลับมาที่นี้ ในตัวเขามีหลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไป แต่มีอย่างหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยน นั่นคือความต้องการใช้กล้องของเขา การเป็นตากล้องต้องอาศัยอะไรหลายอย่าง แต่ในกรณีของเขามันเป็นความจำเป็นมากกว่าความอยากเป็น เขาไม่อาจมองเห็นหรือคิดอะไรได้ออกเลยถ้าไม่ได้ถ่ายภาพเสียก่อน เขาจะมองเห็นโลกต่อเมื่อมองผ่านเลนส์ สำหรับคนส่วนใหญ่ บางอย่างอาจไม่มีตัวตนจนกว่าจะให้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น หรือได้ชิม แต่สำหรับเขา มันแทบจะเป็นในทางตรงกันข้าม คือจะไม่มีอะไรดูเป็นจริงจนกว่าเขาจะได้ใช้กล้องเก็บภาพมัน

ถ้าเดินตามทางที่อยู่ตรงมุมขวามือ เราจะเดินไปเจอกับริมผาซึ่งจะสามารถมองเห็นวิวขอบฟ้าของแอตแลนติกซิตีได้ และในตอนกลางคืน ท้องทะเลที่อยู่ด้านล่างจะส่องประกายเหมือนม่านสีเข้มระยิบระยับ นับเป็นวิวที่สวยงามแทบลืมหายใจเลยทีเดียว ถ้าอยมเสี่ยงเดินไปตรงบริเวณที่ค่อนข้างเปลวบางนั้น

เรย์ถ่ายภาพไปเรื่อยพร้อมกับเดินไปตามทางที่อยู่ไกล โดยถือกล้องนำหน้าไปราวกับมันจะช่วยคุ้มกันได้ ซากเหมืองแร่เหล็กเก่านั้นอยู่ตรงชายป่าของไพน์บาร์เรนส์ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าที่ใหญ่ที่สุดของยี่ ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว เรย์เคยเดินออกนอกเส้นทางเข้าไปในป่า จากนั้นก็พบกระท่อมปูนที่ร้างคนมาเนิ่นนานซึ่งเต็มไปด้วยสีฟัน บางลายก็ดูเหมือนซาตาน ไพน์บาร์เรนส์ยังคงมีซากของสิ่งปลูกสร้างเก่าหลงเหลืออยู่ไม่น้อย มีข่าวลือมากมายเกี่ยวกับการกระทำผิดที่เกิดขึ้นในใจกลางป่า ถ้าคุณเคยดูหนังที่จำลองชีวิตของพวกมาเฟีย คุณต้องเคยเห็นฉากที่นักฆ่านำศพมาฝังไว้ในไพน์บาร์เรนส์แน่นอน เรย์คิดเรื่องนี้บ่อยมาก เขาคิดว่าสักวันหนึ่งจะต้องมีคนคิดค้นอุปกรณ์ที่จะช่วยบอกให้เราารู้ได้ว่าสิ่งที่ถูกฝังอยู่ที่ไหนเรามีอะไรบ้าง เครื่องที่วันนี้จะแยกได้ว่าอะไรคือกระดูก กิ่งไม้ รากไม้ หรือก้อนหิน และเมื่อถึงตอนนั้น ใครจะรู้ว่าเราจะได้เจอกับอะไร

เรย์ก็ลื่นน้ำลายก่อนจะสลัดความคิดนั้นไป เมื่อเดินถึงตรงตาดหอลมแร่เหล็กเก่า เขาก็หยิบภาพถ่ายของคาร์ลตัน ฟลินน์ ออกมาพิเคราะห์ดู ฟลินน์ยืนเยื้องไปทางซ้าย หันหน้าไปหาทางเดินนั้น มันคือทางเส้นเดียวกันกับ

ที่เรย์ใช้เดินเมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้ว ทำไม คาร์ลตัน ฟลินน์ มาทำอะไรตรงนี้ จริงอยู่ เขาอาจเป็นคนที่ชอบป็นเขาหรือชอบผจญภัยธรรมดาคนหนึ่ง แต่ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี้ ทำไมมาอยู่ตรงจุดนี้ จุดที่เรย์เคยอยู่หลังผ่านไปสิบเจ็ดปี จากนั้นก็หายตัวไป เขาหายจากตรงนี้ไปอยู่ที่ไหน

เรย์ไม่รู้

อาการกะเผลกของเรย์แทบจะสังเกตไม่เห็นอีกต่อไปแล้ว แต่ถ้ามองดี ๆ ก็ยังพอเห็นอยู่ แต่เรย์ก็รู้จักวิธีอำพรางปกปิด ตอนที่เขาเดินขึ้นเนินเพื่อจะไต่มายืนตรงจุดที่เคยยืนเมื่อครั้งที่เขาถ่ายภาพคาร์ลตัน ฟลินน์ อาการเจ็บแปลบตรงบาดแผลเก่าที่ยังมีอยู่เสมอก็กำเริบขึ้นมา ส่วนอื่นของร่างกายยังคงปวดอยู่บ้างจากที่ถูกทำร้ายเมื่อคืน แต่ตอนนี้เรย์ฟื้นตัวแล้ว

แล้วสายตาของเขาก็ไปสะดุดกับอะไรบางอย่าง

เขาชะงักแล้วหรือตามองทาง ดวงอาทิตย์สว่างจ้า ซึ่งอาจเป็นเพราะเหตุนี้ก็ได้ เพราะแสงแดดกับมุมประหลาดของเนินเขาเล็กๆ เนินนี้ ถ้าเรย์อยู่บนทางเดิน เราจะไม่เห็นทางเห็นแน่ แต่บางอย่างสะท้อนกลับมาที่เขา บางอย่างที่อยู่ตรงชายป่าพอดี และก็อยู่ชิดกับหินก้อนใหญ่ นั่น เรย์ขมวดคิ้วแล้วถลันไปหามัน

อะไรนี่...

พอขยับเข้าไปใกล้ขึ้น เขาก็ก้มลงดูให้ชัด จากนั้นก็เอื้อมมือไป แต่กลับชักมือกลับก่อนจะแตะมัน ในใจเขาไม่สงสัยอะไรเลย เขาหยิบกล้องขึ้นมาแล้วเริ่มถ่ายภาพไปเรื่อย ๆ

ตรงนั้น บนพื้นที่อยู่เยื้องไปด้านหลังของหินก้อนใหญ่ มีรอยเลือดแห้ง รอยหนึ่งปรากฏอยู่